

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби

ОТТАВСЬКИЙ ВІСНИК

листопад-грудень 2005 ч. 7

ПОДІЇ/ОГОЛОШЕННЯ/РЕКЛАМА

У цьому числі:

Українська
Повстанська
Армія — Київ 2005

Дивна історія з
Михаляком

Річниця “помаранчевих”
подій в Оттаві

Оля Генрі-Корзаченко:
*Witness to
a Historic Moment*

Дитяча сторінка
Святий Миколай

Провалений іспит

Те, що акції в українській столиці, присвячені 63-й річниці створення Української Повстанчої Армії та вимогам повномасштабного офіційного (себто державного) визнання заслуг УПА перед країною, чекає широкомасштабний провал, було зрозуміло задовго до подій 15 жовтня. І ось маємо результат, якого і слід було чекати - три тисячі “червоно-чорних” і вісім тисяч “червоних”. Останні діяли – це було добре видно – за заздалегідь чітко розробленими сценаріями. Перші імпровізували.

Сьогодні упівці, як і в часи визвольних змагань, виступили проти більшості: їх та їхніх прихильників на Хрещатику було близько трьох тисяч, натомість комуністсько-російські сили налічували вісім тисяч. Не сама бійка, яка здавалася якоюсь несправжньою (хоча кров на асфальті була справжня), а ця загалом сумна подія засвідчила, що поки що надалі немає українського пророка в українській Батьківщині і визнання героїв відкладається на невизначений термін.

Як ви гадаєте, чому зараз ні Ющенко, ні Тимошенко, ні будь-хто інший ні сном ні духом не згадає про легалізацію статусу вояків УПА? Відмазка доволі відома: “Суспільство ще не готове, а спочатку треба досягти примирення”. Ющенкові зараз, якщо би для цього була ота вже заявлена “політична воля”, нічого не вартує підписати відповідний указ і “напрягти” помаранчеві сили в парламенті та “нашкрябати” оті злочасні 226 голосів для встановлення історичної справедливості: зміг домовитися з Януковичем - то міг би хоча би з цього питання домовитися і з фракцією Юлі.

Але це питання не на часі не тому, що “суспільство не готове”, а тому, що питання легалізації статусу вояків УПА не є, як би це цинічно

Клоуни пішли. Цирк залишивсь?

Через 9 місяців та 3 тижні від початку “помаранчевого Майдану” 22 листопада 2004 країна зненацька побачила мильну оперу “Батько нації розлучається з її матір’ю”. Відчуття того, що їм хором напаскудили в душу, не полишало мільйони українців в ці задушливі вересневі дні. Панічні вигуки вчорашніх помаранчевих “як же ми будемо жити без Юлі Тимошенко!?” лунали в унісон з самозакоханими коментарями вчорашніх білоблактиних. На свято чужого горя з усіх шпарин повилазили пацюки на чолі з самим Кучмою, а “побратими по Майдану” готові розійтися на два непримиренні табори, і навіть розпочали постріли лайнометання через лінію фронту і над головами співгромадян.

Самі політики замість відкритості демонструють народу акторську гру посередньої якості в ролі “батьків” та “матерів” нації. У довгих прямих ефірах малюються жажливі картини корупції без конкретних фактів. Факти обіцяються в судах, які, за словами тих же самих політиків, у нас керовані їхніми ворогами. Замість декларованого діалогу з громадськістю всіх гілок влади бачимо безсоромну маніпуляцію свідомістю громадян у вигляді мильних опер, де герої замість суспільно-політичних категорій і правових норм оперують термінами “батько-мати”, “друзі-рідні”, “стосунки-домовленості”, “команда-оточення”.

Як і будь-який історично значущий процес, Помаранчева Революція після активної фази перейшла у фазу очікування. Люди - хто з надією, хто з острахом - чекають на здійснення обіцянок, які рясно лунали на Майдані. З часом стало зрозуміло, що далеко не всі з тих обіцянок можна виконати, а деякі виконувати і не треба, аби не стало ще гірше. Але був Майдан, і були обіцянки. І ті

...продовження на стор. 13

...продовження на стор. 3

Світ про Україну

The Globe And Mail, Канада — Їм відома сила народу Ті, хто перебуває в коридорах української влади, говорять: їм відомо про те, що люди на вулиці відчувають - їх підвели. Багато українців вірило в те, що команда Ющенка - Тимошенко поведе країну шляхом більшого міжнародного впливу й інтеграції у Європу. Замість цього вони побачили, що нові лідери нічим не відрізняються від колишніх, сваряться між собою за вплив і кидають взаємні обвинувачення в корупції. Але, попри грандіозні невдачі, і політики, і пересічні українці також зауважують, що країна зробила кілька великих кроків уперед порівняно з тим, що було рік тому. Служби безпеки, які колись вселяли жах, утратили значну частину свого впливу, а суспільство стало більш відкритим. Раніше ЗМІ боялися критикувати владу, а сьогодні преса настільки ж активна, як і майже всюди в Європі. Колишні українці думали, що в них немає іншого виходу, як змиритися з поганим управлінням країною; сьогодні вони знають: якщо правителі роблять помилки, то їх можна усунути від влади.

Frankfurter Rundschau, Німеччина — Рада Європи сварить Україну Бонус української Помаранчевої революції витрачений: Рада Європи взяла за новий уряд в Україні. У її доповіді критикується погане забезпечення підвалин правової держави, недостатнє дотримання принципу поділу влади, а також неприпустиме переплетення економіки з політикою. Близь Віктора Ющенка остаточно померк після того, як він звільнив прем'єр-міністра Юлію Тимошенко і поставив Юрія Сханурова на чолі нового уряду, що спричинило міжнародний резонанс. Колишній герой революції тепер просто один із багатьох президентів, причетних до сумнівної боротьби за владу. Суть доповіді, підготовленої ліберальним данським депутатом Ханне Северінсен і депутатом від Консервативної партії Ренато Вольвенд із Ліхтенштейну, полягає в тому, що, попри безперечний внутрішньополітичний прогрес, про справжню демократію в цій східноєвропейській країні не може й йтися. "Принципи правової держави поки ще не цілком встановлені у багатьох галузях", - скаржаться обоє політиків. Однак, попри невдачі в Києві, нового президента Віктора Ющенка як героя Помаранчевої революції усе ще поважають на континенті. Після кардинальних змін в Україні наприкінці 2004 року Рада Європи поки що є єдиною міжнародною організацією, яка детально критично відстежує політичний розвиток в Україні після революції.

Газета.ru, Росія — Росії повернули право на Крим Прокуратура Сімферополя ухвалила, що у зверненні до неї, де міститься вимога повернути Крим і Севастополь до складу Росії, немає нічого незаконного. Це розбурхало проросійську опозицію Криму і політиків у Москві. Тобто, на думку сімферопольської прокуратури, повернення Криму Росії зовсім не суперечить українській Конституції. Свій погляд щодо цікавого документа висловив "Газети.ru" депутат Держдуми Росії Константін Затулін. На його думку, для прокуратури це досить революційна заява, бо 10 років тому "за набагато дрібніші натяки на факт російського походження Криму" самого Затуліна оголосили персоною нон грата в Україні. Усе це, як вважає Затулін, свідчить про одне: насправді назріла ситуація, що може дозволити Росії порушити питання приналежності Криму всерйоз. "Перебування Криму в складі України - це довгострокова провокація проти російсько-українських відносин", - заявив Затулін.

Питання української мови в ПАРЕ Засідання пленарної сесії в ПАРЕ відзначилося суттєвою Росія - Україна. З боку Росії лунали закиди, які стосувалися насамперед утисків російської мови в Україні, зокрема у Криму. Член фракції "Єдина Росія" Держдуми РФ Віра Оскіна заявила про порушення прав російськомовного населення в Україні: "Право російськомовного населення на отримання освіти російською мовою Українська держава не гарантує в повному обсязі". Стурбована росіянка тим, що в кримських школах планують навчати українською мовою. На такі закиди керівник української делегації, член фракції Компартії Борис Олійник відповів російською мовою: "Усім, хто хоче посварити нас із російським народом, скажу: єдина українська газета в Криму, де проживає

щонайменше 600 тисяч українців, уже закрита" (у попередньому номері "ОВ" розмістив останній заклик про допомогу від цієї газети). Неважко здогадатися, хто вийшов із цієї ситуації переможцем, оскільки українців європарламентарії підтримали оплесками. Проте сутужна ситуація з українською мовою в Україні таки залишається проблемою. І світ укотре мав нагоду в цьому переконатися.

SCIENTISTS GOOF UP ORIGINS?

by Mark Elbard, Sr. Reporter

Los Angeles - Researchers in the anthropological department at UCLA uncovered what has to be one of the greatest goofs of modern anthropological studies today. Dr. Anid Harjak, head of the Anthropology and Archeological departments at UCLA said, "I can't believe we could have missed something like this, but what we have now discovered is more exciting than anything we've ever encountered."

Man did not originate from Africa?

May 2005 - Dr. Anid and his team have made a new discovery. A set of bones of an early human-like tribe predating those found in Africa by 1000 years. Where was this discovery made? In a large country right in the middle of Europe and Asia. A country that most Americans haven't even heard of until the recent Elections that took place there, the Ukraine.

The bones, at first, looked too evolved to be considered as bones from such an early period. "But after a cross reference with the bones found in Africa, we found that the bones we thought to be of early human origins, in Africa, were in fact bones of a species very close to ours, but not quite" said Dr. Rosalina Evandelez, one of the participants of the geological digs and leading expert of Early Human Evolutional Development. As it turns out, the bones found in Kravina, Ukraine, were early human bones. "The oldest ever found. It seems that this country that most of us have hardly even heard of is where life originated. And after we ran several statistical diagnostics through our computer, we have discovered that 87.9% of humans living on this planet today have some traces of Ukrainian in them, believe it or not. 10% has been worn away through strict in-race breeding and inbreeding through families, such as the ures of the middle east and the royal families throughout the world" Dr. Anid stated enthusiastically. More information on this subject can be found in June month's National Geographic Magazine.

Visit <http://www.nationalgeographic.com> for more details.

Ющенко платитиме пенсії ще й за кордон

Влада працює над тим, щоб колишні громадяни СРСР, які працювали в Україні, а зараз живуть за кордоном, мали змогу отримувати від держави пенсії та інші соціальні виплати. Про це на останній прес-конференції у Філадельфії повідомив президент Віктор Ющенко. За його словами, це питання потребує гармонізації українського законодавства із законодавствами тих країн, де мешкають українці. Президент повідомив, що відповідне доручення Міністерство закордонних справ вже отримало. Ющенко запевнив, що особисто контролює це питання. За його словами, він неодноразово обговорював його з главами інших держав, щоб "якомога швидше досягти врегулювання цієї проблеми".

Президент також розповів, що обговорював питання діяльності єврейських організацій в Україні з представниками американських єврейських організацій у Нью-Йорку. За словами президента, він почув схвальні відгуки з цього питання. Ющенко зауважив, що Україна налагодила хорошу співпрацю як із внутрішніми, так і закордонними єврейськими організаціями. Свідченням цього є повернення 80 із 109 культових споруд у користування єврейським релігійним громадам. Окрім того, повідомив Ющенко, на зустрічі із представниками американських єврейських організацій у Нью-Йорку було домовлено про створення "дорожньої карти" з проблемних питань, які потрібно вирішити в Україні.

...продовження зі стор. 1

обіцянки чули люди, котрі і були тим Майданом. І тепер люди мають право вимагати обіцяного. Або принаймні відвертих пояснень, чому ті обіцянки не виконані.

А найголовніше, люди на Майдані сподівались, що захистивши власний голос, власні громадянські права, вони створюють таку державу, в якій

суспільні відносини набудуть якісно нових рис, **вільних від примусу, брехні та маніпуляцій**. Ще є час. І є розуміння того, що і як треба робити. Питання лише одне: хто з політиків готовий зараз не словом, а ділом відстоювати ці ідеали.

Розлучення по-українському

Незважаючи на не цілком щирі пропозиції “подати руку”, “підставити плече” і “заховати сокиру війни”, усім стало зрозуміло, що велике “розлучення по-українському” відбулося. Якщо хтось не впевнений, що Ющенко і Тимошенко були чоловіком і дружиною, тому варто нагадати висловлювання Юлії Володимирівни про те, що для безпритульних дітей “батьком буде Віктор Андрійович, а матір’ю буду я”. Наявність спільних дітей незаперечно освячує подружні стосунки: тато і мама розлучаються, і неабияк, а неприязно - з ворожістю і докорами, втім так розлучаються майже у кожній неблагополучній родині. Коли подружжя зважилося на рішучий крок, настає найнеприємніша процедура - розділ майна. А майно у нашому випадку, виявляється, неабияке - це любов і довіра народу, і власне за це йде жорстока гризота, бо невдовзі вибори.

Ющенко, не страждаючи надмірною скромністю, безапеляційно заявляє: “Загадайте, що негативний рейтинг Юлії Володимирівни був 53 відсотки... кожна людина, яка стояла біля мене на Майдані, набувала

популярності”. В умовах цензури та інформаційної ізоляції важко було долати негативний рейтинг довіри і довести народові, що ти не верблюд. Утім одного разу це феноменально вдалося Юлії Тимошенко. Перед минулими парламентськими виборами, коли, “висловлюючи волю народу” чергова “підсадна качка” з народу у телевізорі заволаала: “Ана фся фальшивая і каса ійо фальшивая!”, наступного дня на пресовій конференції Юля перед усією чесною братією і телекамерами витягнула зі своєї коси купу шпильок і граціозно розпустила довге волосся.

І Ющенко, і Тимошенко самі “зробили” себе, вони настільки самодостатні, що сьогоднішні закиди Президента щодо сьйва свого німбу, яке освітлювало і українську Залізну леді, є щонайменше не шляхетними. Деколи Ющенкові не можна відмовити у майже дитячій

відвертості, що є неодмінно його позитивною рисою, утім людина,

яка каже: “Перед вами Президент, а не пастух”, все ж має щось від пастуха.

Сьогодні Ющенко має рейтинг довіри народу близько 51 відсотка, і неважко здогадатися, що всі решта відсотки не варто зараховувати до його позитиву. Натомість рейтинг довіри Юлії Тимошенко після відставки зріс і перевищує рейтинг Президента на 5-6 відсотків. Так чоловік і жінка, що розлучаються, поділили своє майно майже порівну, проте доводити своє право на це майно їм доведеться повсякчас, принаймні до 30 березня наступного року. Розлучення по-українському оминати не вдалося, і безпритульні діти залишилися сиротами. Тепер розлученим слід поміркувати, як не залишити сиротами увесь український народ, бо вже стоять напоготові вітчими і мачухи, аби прибрати цей народ до рук.

Кравчук “здав” українських депутатів Москві

Лідер фракції СДПУ(о) Леонід Кравчук заявив про наявність у Москві досє на багатьох депутатів України, які за радянських часів були агентами Комітету державної безпеки. Про це він сказав у вересні на прес-конференції в Харкові. За словами Кравчука, 19 серпня 1991 року голова КДБ Михайло Галушко приніс йому “цілу скриню” особистих справ на депутатів, які були агентами КДБ СРСР. Галушко заявив, що, згідно із законом, не має права зберігати агентурні документи на депутатів. “Я на них подивився, погортав, переписав і подумав: ну, якщо матиму їх, у мене завжди буде спокуса використати ці дані”, – сказав Кравчук. “Кожен мав своє прізвисько”, – додав він. За його словами, тоді він сказав Галушко забрати документи та вчинити з ними на власний розсуд. “Я зробив помилку, ці дані потрапили до Москви. Частина цих людей і тепер залишаються народними депутатами, але справи на них лежать у столиці РФ”. “Думаю, завжди легко нагадати їм про це”, – наголосив Кравчук. Зокрема він додав, що має перелік депутатів, які були агентами КДБ, але не планує оприлюднювати його. “Список піде разом зі мною”, – сказав лідер фракції СДПУ(о).

Новий старий паспорт — Віктор Ющенко змінив стандарт розміщення інформації в паспортах громадян України, виданих для виїзду за кордон, і затвердив нанесення чіпа з даними пред’явника документа. Згідно з відповідним указом, на лівому боці обкладинки паспорта є носій, на якому розміщена інформація в електронному вигляді про пред’явника паспорта і дані про перетин ним державного кордону. Змінено дизайн першої сторінки - тут уже не буде напису “термін дії паспорта продовжений” і захисної голографії. Залишено лише написи українською та англійською мовами про прохання міністра закордонних справ іменем України сприяти і допомагати власникові паспорта. Нагадаймо, що у 1998-1999 роках український уряд провів тендер на розробку та виробництво **закордонного паспорта, який виграла ізраїльська фірма “Суперком”**. Згодом свій, як переконували автори, досконаліший зразок закордонного паспорта запропонував спеціально для цього створений консорціум ЄДАПС. Навесні 2004-го саме ЄДАПС оголосили переможцем нового тендера. А вже восени новий закордонний паспорт представили на найвищому рівні. Однак Президент Віктор Ющенко скасував його впровадження, а цим питанням зацікавилися правоохоронці.

Розбився літак із вірусами на борту. 6 жовтня у канадському місті Вінніпег розбився літак поштової служби FedEx, на борту якого були пробірки зі зразками вірусів. Це весь багаж, який був у літаку, зокрема чотири пробірки по 0,5 мілілітра з вірусом герпесу та ще дві з вірусом грипу. Як наголосили представники FedEx, віруси не становлять небезпеки для населення. Причини авіакатастрофи поки що невідомі. Пілот загинув, літак повністю згорів. Триває слідство.

“Оттавський Вісник”

Видання Оттавського відділу Української Канадської Суспільної Служби.

У “Віснику” використані матеріали українських та зарубіжних засобів масової інформації. Позиція авторів не завжди співпадає з позицією видавців. Всі матеріали, реклама, оголошення подаються мовою та правописом оригіналу зі збереженням автентичної орфографії і пунктуації, а також інших мовних особливостей авторів. Надіслані документи не повертаються.

Редакція, графічний дизайн та розповсюдження:

Богдан Малина, Володимир Катрушенко, Михайло Риндзак
Телефони: (613)843-8206, (613)225-5768 e-mail: svit200@hotmail.com
Поштова адреса: “Ottawskyj Visnyk”, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

ХТО І ЯК ПРАЦЮЄ В АМЕРИЦІ НА УКРАЇНУ

Тарас Кузіо, Орест Дейчаківський (продовження з попереднього числа)

Як завершальний коментар слід згадати ще такий важливий аспект, як сприйняття американських українців місцевим урядом. **Протягом ери Кучми важлива група впливових американських українців з широкого кола політичних орієнтацій в еміграції були “державники” (які підтримували Україну, незалежно від того, яка політика проводилася українським урядом).** Це спонукало їх захищати сумнівну політику та практику режиму Кучми. Не дивно, що ці захисники-апологети відлякували американський уряд та політиків від співпраці з організаціями української діаспори. **Найбільш яскравий приклад – президент Українського світового конгресу (UWC), який був постійним апологетом Кучмівського режиму та вірний критик американської політики та законодавчих ініціатив, зокрема резолюцій конгресу у 2002 та 2004 роках, які закликали до вільних та справедливих виборів в Україні.** Це був хороший приклад ситуації, коли одне крило організованої української діаспори підриває діяльність іншого. Але були й інші державники з академічних, юридичних та воєнних кіл. Були випадки, коли академічні інституції відмовлялися надавати приміщення для круглих столів по темі Кучмагейту та вбивства Георгія Гонгадзе. **Сьогодні, звичайно, вони всі – що недивно – перефарбувалися у помаранчевих.**

УКРАЇНСЬКІ ДИПЛОМАТИ Тепер до інших сфер представлення України. Хоча деякі чиновники українського посольства таки відвідували події стосовно України в аналітичних установах та були досить сміливими лобіювати українських дипломатів на підтримку вільних та чесних виборів після другого туру президентських виборів та протягом Помаранчевої революції, інші дії посольства розчаровували. Наприклад, репутація посольства була підмочена протягом виборів 2004 року, коли воно офіційно поскаржилось Університету Джорджа Вашингтона на публікації в газеті Ukrainian Weekly про вибори 2004. Університет відповів, що посольство має писати в газету, щоб озвучити свою протилежну думку. З очікуваним призначенням нового посла посольство України могло б покращити свою роль у цій галузі. Посольства країн, які зараз члени НАТО та ЄС, відігравали активну роль у лобіюванні за євроатлантичну інтеграцію власних країн саме у Вашингтоні. Українське посольство варто дотримуватися такого напрямку.

НЕУПЕРЕДЖЕНА АКАДЕМІЯ Зменшення впливу організацій американських українців у Вашингтоні поєднується з академічним світом, який ще не пристосувався до появи незалежної України. “Українські студії” продовжують розумітися, перш за все, як культура, історія та вивчення діаспори. Щорічні призи, які вручає Американська асоціація українських студій, ніколи не отримують книжки чи статті з політичних наук. Розчарування у Гарвардському українському дослідницькому інституті (HURI), частково, призвело до перенаправлення сподівань та зусиль частиною американських українців на Колумбійський університет. Протягом та після українських виборів 2004 Колумбійський університет проводив дискусії, що стосувалися цієї історичної події. Також серед його активів щорічна конвенція Асоціації вивчення національностей, який піднімає найбільшу кількість питань про сучасну Україну серед усіх північноамериканських конференцій.

АКТИВНІ ОСОБИТОСТІ У американському уряді є багато окремих осіб, в тому числі певна кількість американських українців, які працюють над Україною у державному, комерційному, енергетичному департаментах, департаментах правосуддя, оборони та скарбниці й інших органах, які займаються торговими та економічними стосунками з Україною. Колишні американські послы в Україні, особливо Стівен Пайфер та Вільям Грін Міллер (Steven Pifer, William Green Miller), також виявляли активний інтерес та зацікавлення у справах України. Серед ключових осіб, які працюють над питаннями України у Вашингтонській політиці, можна назвати

такі: Стівен Леребі, Дженніфер Мороні, Кейт Крейн, Ольга Олікер (Stephen Larrabee, Jennifer Moroney, Keith Crane, Olga Olike, Rand Corporation); Андерс Аслунд (Anders Aslund, Фонд Карнегі); Блер Рубл (Blair Ruble, Kennan Institute); Майкл Макфол (Michael McFaul, Stanford University - Washington); Збігнев Бзежинський, Селест Уолландер, Річард Мерфі, Кейт Сміт та Януш Бугайський (Zbigniew Brzezinski, Celeste Wallander, Richard Murphy, Keith Smith, Janusz Bugajski, Центр стратегічних та міжнародних досліджень); Брюс Джексон (Bruce Jackson, Project on Democracy); Радек Сікорський (Radek Sikorski, Американський підприємницький інститут); Аріель Коен (Ariel Cohen, Heritage Foundation); Ярослав Мартинюк (Jaroslaw Martyniuk, Інтермедія); та Морган Вільямс (Morgan Williams, Бізнес рада Україна – США та SigmaBleyzer).

АМЕРИКАНСЬКІ УСТАНОВИ Жодна інша західна країна не наближається до рівня американської урядової допомоги академікам та науковим дослідженням. Американський уряд та наукові структури – не організації американських українців – протягом останніх кількох років організовували семінари, обговорення, круглі столи на тему України. Ці урядові семінари (участь лише за запрошеннями) стосувалися майбутніх виборів в Україні і були проведені у вересні та грудні 2003, березні та липні 2004, а також червні 2005. Американський уряд також спонсорував більш глибокі цілоденні дискусії про Україну у консультації Буз-Аллен (Booz-Allen), які стосувалися зміни поколінь в Україні.

Американський уряд також залучає академіків та науковців до формулювання стратегічних документів та прогнозів стосовно України. Такі документи нерегулярно формулюються для стратегічно важливих країн. Він також був спонсором круглих столів, де українська Помаранчева революція порівнювалася з революціями у Сербії та Грузії. Інші брифінги досліджували, як Україна прогресує з часу обрання президентом Ющенка. Комітет палати міжнародних відносин (HIRC) також провів слухання щодо українських виборів 2004 року. Комітет також провів слухання по Україні у липні 2005 року.

Як було зазначено раніше, різниця між Вашингтоном 1980-х та 1990-х полягає у тому, що науково-дослідні інститути тепер проявляють активний інтерес у сучасній Україні. Найбільша кількість обговорень була організована Фондом Карнегі, відображуючи велику ступінь зацікавлення в Україні д-ра Аслунда, який очолює програму Фонду по Росії та Євразії. Д-р Аслунд є також співавтором Звіту комісії блакитної стрічки по Україні, створений за участю Програми розвитку об'єднаних націй (UNDP). Д-р Аслунд та професор Макфол підготували книгу про Помаранчеву революцію, що має бути опублікована Фондом Карнегі в кінці 2005 року. Центр стратегічних міжнародних студій (CSIS) був також активний стосовно України. CSIS має постійні робочі групи по Україні, в тому числі зосереджені на виборах 2002 та 2004 років. У 1990-х CSIS організував Американсько-український дорадчий комітет, який складався з видатних американців та українців та проводив періодичні зустрічі у Вашингтоні та Києві. Сполучені Штати є також найактивнішою західною країною у галузі підтримки демократії в Україні. Національний демократичний фонд [NED] був створений у еру Рональда Рейгана, його євразійський відділ очолює д-р Надія Дюк.

Міжнародний республіканський інститут (IRI), чий євразійський відділ очолює пан Нікс, та Національний демократичний інститут (NDI), чий євразійський відділ очолює посол Ледський, дуже активні в Україні та у Вашингтоні. У березні-квітні у Вашингтоні за сприяння IRI виступив з промовою міністр закордонних справ Борис Тарасюк та за сприяння IRI та NDI був влаштований прийом президента Ющенка. Freedom House також відіграв важливу роль у підтримці демократії в Україні з 1990-х. Найвідоміший український спеціаліст організації – Адріан Каратницький (Adrian Karatnysky). З 1997 року Freedom House публікує щорічний звіт “Нації у перехідному періоді”,

...продовження на стор. 8

Оттавський відділ УКСС разом з місцевим осередком СУМ ім. Короля Данила та за сприяння українського Посольства, 20 листопада 2005 року провели дискусійний вечір за круглим столом **“Річниця помаранчевих подій. Сучасна ситуація в Україні”**. Почесними гостями були амбасадор України в Канаді Микола Маймескул та представник міністерства Канадського агентства міжнародного розвитку Тарас Залуцький, які розповіли про своє бачення теперішнього стану в Україні, як з українського так і канадського

боку, та відповіли на поставлені численні питання всіх присутніх. Завдяки спільним зусиллям, вечір минув знаменито. Присутні мали можливість згадати минулорічні події, подивитися два фільми про вибори з України та безпосередньо з Оттави, переглянути прозорки, послухати пісні, поспілкуватися на небайдужу їм тему і отримати відповіді на цікаві питання. Ну і звісно, не бути голодними та спраглими.

Організатори дякують всім добровольцям, що допомогли у проведенні вечора, зокрема господарям єдиного Українського будинку в Оттаві за безкоштовно надане приміщення, редактору “Commonwealth Law Bulletin” у Великобританії і викладачеві права у Донецькому Національному університеті в 1999-2002 роках Гавіну Мерфі та його дружині Катрін за виставку професійних фотографій, зроблених минулого року під час виборів у Луганську паном Мерфі, де він був офіційним спостерігачем від Коммонвелту, ведучій Оксані Башук, кредитовій спілці “Будучність” за вагоме забезпечення тістечками, Олі Генрі за опіку над кухнею та при дверях, Михайлові Риндзакові за іменинний вклад, Володимирі Вусику за технічну апаратуру для перегляду відео-матеріалів та прослуховування пісень і підбірку цікавих телесюжетів, Ігореві Іскрі за знятий ним фільм про вибори в Оттаві, господарському відділу Посольства за забезпечення вином і обслуговування бару, як рівно ж працівникам, які чисельно прибули на вечір і відповідали протягом цілого заходу на масу різних питань, та також всім, хто із своєї доброї волі долучився до згаданого заходу.

Під час вечора на діяльність Суспільної Служби зібрано датків на суму 545 доларів, з яких 300 доларів відразу по закінченню відзначення роковин, вислано для підтримки інформаційної веб-сторінки **Майдан-Інформ**. При нагоді, закликаємо читачів **“ОБ”**

індивідуально підтримувати цей проект, який якнайбільше долучився до проведення справедливих минулорічних виборів та висвітленню оперативної правдивої інформації в Україні. Що із успіхом робить дотепер. Також нагадуємо, про переслані тоді на потреби Майдан-Інформу кошти у сумі 1000 американських доларів, зібрані Суспільною службою під час мітингів 2004 року в Оттаві (див. <http://ov.ottawa-litopys.org/orangesupport/index.htm>) та друкуємо листа-відповідь отриманого Оттавським відділом від Майдан-Інформу.

November 24, 2005

Дякуємо Вам за таку роботу!

На жаль, наша Помаранчева Революція перемогла, але виклики залишилися, а реформи все таки ЩЕ НЕ проведенні.

Що стосується минулорічних пожертв: Пожертви, що ви передали, пішли (якщо конкретно ті, що ви зібрали - дякуємо!) на часткову оплату таких речей як організація гарячої лінії на вибори (це п'ять кол-центрів у Києві, а також у Харкові, Дніпропетровську, Одесі, Львові, Донецьку, і на оплату дванадцяти офіційних міжнародних спостерігачів (правозахисники-білоруси) у Придністров'ї, де вони попередили незаконного вкидання біля 8 тисяч бюлетенів. Перше коштувало загалом біля 40,000 гривень, а друге - біля 15,000 гривень.

Крім того, на щедру пожертву американської компанії, ми привезли в Україну найбільшу делегацію (єдиною групою) офіційних міжнародних спостерігачів (1400) за всю історію України! Це були друзі молдавани і правозахисники-білоруси, яких зареєстрували через Український Конгресовий Комітет Америки у ЦВК. Ми були готові надіслати 3500 міжнародних спостерігачів з витратами у 20 разів меншими ніж у ОБСЄ, але: жодна велика організація Діаспори не була готова долучитися фінансово і організаційно!...

У вересні цього року, ми упорядили світовий фандрейзинг Майдану і зареєстрували неприбуткову організацію в США, Майдан Інтернешнел. (www.maidan-int.org). Тому, пожертви в США будуть неоподатковуваними, а в Канаді ми такого зробити на жаль поки не можемо. Про програми Майдану на 2006 рік ми створили сторінку: <http://www2.maidan.org.ua/n/faq/1130332896>

Якщо Ви можете вислати пожертву чеком, то ось адреса:

**Maidan International, Inc.,
104-G University Vlg, Ames, IA 50010, USA**

Від всіх майданівців, дуже дякую!

З повагою,

Андрій Гнатів,

президент, Майдан Інтернешнел

У Запоріжжі виявлена стародавня культова споруда

У Запоріжжі на острові Хортиця археологи виявили культову споруду стародавніх жителів острова, виложеною з каміння у формі кілець. Кам'яні кладки були виявлені неподалік від місця будівництва історико-етнографічного комплексу “Запорізька Січ”. Робота, яку виконували жителі острова тисячі років тому, була важкою та кропіткою. Каміні певної форми люди шукали на березі Дніпра, а потім переносили їх на гору, де складали у формі кола. Знайдено сім кам'яних кілець, які мають різну форму, різний розмір і різну систему кладки. Найдавніші з цих кам'яних кілець, за попередньою інформацією, датуються мідно-кам'яним віком, і їх давнина сягає більше 5 тисяч років. Сьогодні практично неможливо встановити, представники яких народів і навіщо виклали ці кам'яні кола.

Путін просив гіперсіоніста Шмулевича зам'яти скандал з Тимошенко

Як стало відомо спеціальному кореспонденту ForUm'у в Ізраїлі, у ході візиту президента РФ, Путін зустрічався в Єрусалимі зі своїм старим знайомим - Авраом Шмулевичем, головою міжнародного гіперсіоністського руху «Безд Арцейну» («За Батьківщину!»). Путін і Шмулевич знайомі давно, ще з Ленінграда, коли Шмулевич був одним з керівників єврейських організацій міста, а Путін обіймав пост заступника мера (Собчака) з міжнародних зв'язків. За неофіційною інформацією, на конфіденційній зустрічі, яка пройшла в районі Російського подвір'я в Єрусалимі, обговорювалися наболілі питання російсько-єврейських відносин, у тому числі й українські справи - «російські олігархи» єврейського походження, глибоко пов'язані з процесами, що проходять в Україні, намагаються використати їх у боротьбі з Кремлем. Як наголошувалося на зустрічі, подібний розвиток ситуації може сприяти «розгойдуванню човна» і посиленню антисемітизму в Росії. Особливо обговорювалася діяльність російського політехнолога Станіслава Белковского, що грає проти Кремля (за неофіційною інформацією, Белковский стоїть за останнім антисемітським публічним зверненням у Росії і в Україні). Путін просив також використати вплив «Безд Арцейну» в Америці з тим, щоб зам'яти скандал з запрошенням Тимошенко до Росії і її подальшим арештом, що планувався. Ця історія, за інформацією

неофіційного джерела, вкрай негативно вплинула на американське керівництво і ускладнила відносини Путіна і Буша.

Також обговорювалася проблема заборгованості арабських країн перед Росією. Араби боргів віддавати не хочуть, мотивуючи це тим, що це борги Радянському Союзу, і ігноруючи той факт, що Російська Федерація є правонаступницею СРСР. Шмулевич запропонував - якщо Росія підтримує створення сильного Ізраїлю, Ізраїль примусить арабські країни повернути борги. Сума обумовлених боргів - 22 мільярди доларів (9 мільярдів Іраку і 13 мільярдів Сирії). Переговори послужили однією з причин того, що Путін вирішив не продавати Сирії зенітну зброю. Крім того, джерело стверджує, що Путін був проінформований про програму глобального перекроювання політичної карти регіону після неминучого відходу американських військ з Іраку. За тією ж неофіційною інформацією, Путін висловив бажання обмежити можливу роль України в цьому майбутньому розкладі, підкресливши зацікавленість Росії у збереженні Чорноморського Флоту як чинника впливу РФ на Близькому Сході. Шмулевич, у свою чергу, пообіцяв сприяння у цьому питанні, оскільки «Безд Арцейну» розглядає нове українське керівництво (на відміну від російського), як потенційно більш проарабський чинник.

Ющенко оскаржить голодомор перед судом

Президент Віктор Ющенко закликав міжнародну спільноту визнати акт Голодомору 1932-33 років геноцидом українського народу. “Всі повинні знати правду про цю трагедію”, – сказав він, виступаючи біля Михайлівського собору в Києві після участі в панахиді, якою вшанували пам’ять загиблих від голодоморів та політичних репресій. “За вбивство однієї людини несе відповідальність убивця, а за знищення мільйонів життів не поніс відповідальності ніхто”, наголосив президент. “Перед судом історії має бути оскаржено хоча б ту державну систему, яка уможливила такі злочини”.

Глава держави також висловив глибоку вдячність усім науковцям, журналістам, політичним в’язням, які розповідали світові про українську трагедію. Крім того, Ющенко своїм указом присвоїв звання Герой України з удостоєнням ордена Держави поету Василю Стусу (посмертно). Орденом Ярослава Мудрого II посмертно нагороджено історика Джеймса Мейса визначного дослідника Голодомору 1932–33 рр. (див. “Оттавський Вісник” число 1) та доручено разом із Київською міськадміністрацією забезпечити спорудження пам’ятника Д. Мейсу до 18 лютого 2007 року – 55-ї річниці від дня його народження, присвоєння окремим навчальним закладам, науково-дослідним установам імені Д. Мейса, а також відповідного найменування на його честь однієї з вулиць у місті Києві, становлення меморіальної дошки на будинку, в якому він жив, і урядові, разом із Національною академією наук України забезпечити видання його наукових праць та публіцистичних творів.

Водночас у своєму радіозверненні Ющенко доручив Міністерству закордонних справ “продовжити роботу” серед країн-членів ООН щодо визнання голодомору 1932-33 рр. геноцидом. “Конгрес США ще у 1988 році визнав Голодомор 32-33 років геноцидом проти українського народу. Пізніше, такі ж рішення прийняли парламенти Австралії і Канади, Аргентини і Литви. У 2003 році Організація Об’єднаних Націй визнала Голодомор. До цієї декларації долучилися 63 країни. Я доручаю Міністерству закордонних справ продовжити роботу серед країн-членів ООН. Ми разом повинні добитися міжнародного визнання геноциду”, – сказав він. У зв’язку з цим президент оголосив, що в Києві постане “величний музей” пам’яті жертв цієї трагедії у рамках якого буде посаджений калиновий гай на схилах Дніпра. За його словами, перша частина проекту почнеться з того, що вже в листопаді на схилах Дніпра, які прилягають до парку Слави, буде посаджений калиновий гай. “Планується посадити від кожного села, що потерпів від голодомору 32-33 років, калину й зробити калиновий гай”, – сказав Ющенко. “Мова йде про 8-10 тисячі калин на схилах Дніпра, які будуть повернені на схід... Це буде якоюсь мірою візитна картка Києва, а також глибока повага історії наших предків”, – додав президент.

Кожен може взяти участь: Громадський проект про український голодомор 1932-33 років на мережі

<http://www.maidan.org.ua/holodomor/>

Коли говоримо про голодомор 1932-33 рр., то маємо на увазі період з квітня 1932 по листопад 1933 р. Саме за ці 17 місяців в Україні загинуло 10 мільйонів людей. Пік голодомору припав на весну 1933 року. **В Україні тоді від голоду вмирало 17 людей щохвилини, 1000 - щогодини, майже 25 тисяч - щодня.**

Голодомор стосується кожного з нас, без жодних винятків. Навіть, якщо в наших родин не було померлих від голоду, то мусимо чітко пам’ятати, що саме голод, винищивши фізично мільйони людей, змінив генетичний код української нації. Тому ми повинні бути єдиними у вивченні та збереженні свідчень і доказів голодомору, аналізі і розумінні його наслідків. Науковці стверджують, що нині ми можемо дізнатися про голодомор років лише з двох джерел. Перше джерело - найстарші люди, які пережили цей жах. Друге - перекази батьків, родичів, сусідів своїм дітям, внукам, які народилися вже після голодомору. І саме свідчення цих людей є найціннішими сьогодні для нас. Вони - наша об’єктивна, справжня, жива історія... Проблема визнання голодомору 1932-33 рр. в Україні злочином проти людства розглядалася та була засуджена на 58-й сесії Генеральної Асамблеї ООН, однак рішення про визнання його геноцидом не ухвалила через позицію деяких країн. Це щонайменше дивно, позаяк геноцид українців за проявами і наслідками є не меншим за геноцид євреїв. І не дай Боже жодному народові пережити таку трагедію. Утворення електронного архіву відбувається як **колективна дія**, в якій зможе прийняти участь велика кількість людей. Його результатом є не лише надання широкому колу користувачів Інтернету доступу до історичних свідчень, але й утворення певної спільноти учасників проекту. Якщо Ви вважаєте, що доступність інформації з першоджерел про ці події в історії нашої країни потрібна сучасникам, якщо Ваші близькі постраждали під час голоду, якщо Ви хочете знати більше, ви або ваші родичі чи знайомі, взагалі люди, котрі пам’ятають про ці події і можуть додати будь-яку інформацію на дану тему, контакуйте через ел-пошту: holod33@yahoo.com

А якщо Ви бажаєте самі долучитись у допомозі зібрання матеріалів та вислати пожертву на діяльність цього проекту, адреса: Maidan International, Inc., 104-G University Vlg., Ames, IA 50010, USA

Сейм Литви визнав Голодомор геноцидом проти українського народу

Сейм (парламент) Литви в прийняв резолюцію про “Голодомор в Україні в 1932-1933 роках”. “За” прийняття резолюції голосували 53, “проти” - 3, утрималися - 18 депутатів. В документі сказано, що “сталінський тоталітарний комуністичний режим проводив свідомий, ретельно спланований геноцид проти народу України”, у зв’язку з чим сейм висловлює співчуття жертвам геноциду і солідарність з народом України. До 2007 року Україна має намір підготувати і представити в ООН документ з визнання Голодомору актом геноциду.

Ця львівська жінка знає, що робить!
**ЧИТАЙ І РОЗПОВСЮДЖИ НАШЕ!
БО ЯК НЕ ТИ, ТО ХТО!?**

Пожертва на підтримку “Оттавського Вісника”

Моя пожертва \$ _____

Ім’я та прізвище: _____

Адреса: _____

Підпис: _____

Чеки з поміткою “На Оттавський Вісник” просимо вислати на адресу:

Ottavs'kyj Visnyk, 820 Forest St., Ottawa ON, K2B 5P9

Жертводавці одержать посвідку для звільнення від податку

☐ Прошу вислати посвідку для податку ☐ Мені не потрібно посвідки

☐ Прошу оголосити моє ім’я і даток у списку жертводавців ☐ Не оголошувати

ЛЬВІВСЬКІ ОБСЕРВАЦІЇ

Побратався сокіл з круком, гей-гей

Президент раптом згадав, що ті, хто голосував проти Ющенка, - це теж народ України. Дуже здорова думка. Але чому він у такому разі не пішов на пораду з тим, власне, народом, а простяг руку Януковичу? Той документ, якого вони підписали, має назву "Меморандум взаєморозуміння між владою та опозицією". Тобто від влади підписалися Ющенко і Єхануров, а від опозиції підпис поставив тільки один Віктор Янукович. Не, ну це вже якось навіть не смішно. Виходить, що Партія регіонів - це і є геть уся опозиція?

Я тільки не розумію, чому вони дали таку фантазійну назву тому меморандуму. Назвали б його "Змова двох, щоб вибрати третього". Бо ж мета цієї угоди була тільки в тому, щоб пропхати технічного прем'єра. Трошки завелика ціна як на мене. Угоду було здійснено ціною довіри виборців. Якщо Ющенкові не подобалося те, як потужно піарить себе Юлья, нарощуючи свій рейтинг за рахунок його рейтингу, то тепер рейтинг Президента може хляпнути ще нижче. Та й ті, що не стояли на Майдані, ледве чи розчуляться цими реверансами влади.

Сам же меморандум має окремі пункти досить загадкові. Так третій і четвертий пункти, начебто проголошують амністію фальсифікаторам виборчого процесу. Тобто те, що й вивело народ на Майдан, уже ніби вважається недійсним. Ківалов може з полегкістю видихнути повітря. Ніхто вже його не притягне до відповідальності, а легенди про якийсь там транзитний сервер так і залишаться легендами Помаранчевої революції. Нормально. Проти чого боролись - на те й напорились.

Незрозуміло тільки, хто ж дав право Ющенкові на такі великодушні царські жести? Це ж не він вивів людей на Майдан. А люди його вивели й "хай бухгалтер, - всі гукнули, - за отамана буде".

А КУКУ!

Цікава така собі організація, той Конгрес Українців Канади. Скорочено, то називає себе КУК, але щораз більше заходить підозра, що насправді то мало б розшифровуватися, як якась Кумпанія Українських Кавалків. Друковані органи цього веселого КУКу смішать канадський український люд не гірше за пана Юзя. Ось тільки недавно куківський президент Оріся Сушко привітала всіх українців з "великоднім трахом" (газета "Поступ" №679, 9 червня 2005 р.), аж тут з наступною свіжою порцією кавалків з'явився Бюлетень 51 (<http://www.ucc.ca/bulletin/volume-51/Bulletin-v51-n1-ua.pdf>). З останнього дізнаємося, що КУК zorganizував "надзвичайно виїмковий і успішний проект - забезпечення 615 спостерігачів на три тури президентських виборів". А ми то думали, що канадські обсерватори там ходили пісяти, як і всі виборці України. І від того проекту дуже втішився новотитулований, майже як Дон, "президент Дос. Віктор Ющенко". А ще КУК "активно працює над уведенням візи", про яку лише сам і знає; а також входить до коаліції "затурбованих канадців" разом із загадковою "Національною радою Анти-Рацізму Канади".

Допомагають займатися пані президентові тими всіма візіями ще й "наші місцеві провіндики". З індіків, звичайно, користь мусить бути. Вони вміють думати... А які найважливіші проекти поставлені перед цим Конгресом? Двома першими пунктами у списку, з яким "КУК буде вступати вперед з напрямом покращення свого іміджу" є "створення нового лого і створення нової вебсторінки". Тяжка праця, нема що казати. Саме враз для індіків. На решту перлів шкода тут місця, охочі можуть знайти їх ще багато. Тільки ходить за це, що КУК вважає себе єдиним і неперечним речником усієї української спільноти в Канаді. Тож би принаймні якщо вже попризначав на своїх місцевих керівників індіків, то хоча б навчив якогось виправляти куківські писання, щоб не випускати у світ таких бздурів на встид українській громаді.

Юзьо ОБСЕРВАТОР

Оттавська Українська Суспільна служба висловлює велику подяку пп. **Галині Ванделагемат та Марії Попович-Семенюк** за надані книжки з їхніх бібліотек. Книжки, вибрані за тематикою, передані Дмитрові Стусові і до бібліотеки видавництва "Сучасність" а також, інша, більша частина дитячих видань, переслана у Львів, де вперше готується до друку унікальна окрема антологія виданої лише в діаспорі дитячої української літератури під редакцією відомого літературного археолога та дослідника **Юрка Винничука**.

При оказії **ЗАКЛИКАЄМО - НЕ ВИКИДАЙТЕ ЖОДНИХ УКРАЇНСЬКИХ ВИДАНЬ!!!**

Це зробити набагато легше, ніж їх було колись **НАДРУКУВАТИ!** Шануймо працю наших попередників!!! Краще передайте Оттавській Суспільній Службі і **МИ ЗНАЙДЕМО ДЛЯ НИХ ВІДПОВІДНЕ ЗАСТОСУВАННЯ В УКРАЇНІ!** Не маєте книжок - тоді допоможіть фінансово з їхньою пересилкою до України. Там є люди, які чекають аби їх прочитати. Не дайте вмерти українському друкованому слову!

Насамперед зараз потрібні ще книжки та рідкісні періодичні видання з дитячої літератури, особливо попередніх літ минулого століття. Але інша література теж. Проект **"Оживи книжку для України"** постійно в дії, і ми очікуємо як на книжкові поповнення так і на грошову допомогу, призначену виключно на їхню пересилку.

3 for 3

3 months @

3.00%

Rates subject to change

Invest a minimum of \$50,000, new money, into our 3 month term and receive an incredible rate of 3.00%

Only Buduchnist can offer you, our member, this great rate!

Make use of our branches for more details:

2280 Sheppard Street, Toronto, ON M2S 1B9
1891 Bathurst Road East, Mississauga, ON L4W 3Z3
221 Midway Avenue, Scarborough, ON M1S 4P4
249 Kennedy Avenue North, Hamilton, ON L8H 4E4
919 Carling Avenue, Ottawa, ON K1T 4E3
Outside the GTA,
www.buduchnist.com

(416) 763-6888
(905) 236-1279
(416) 299-7291
(905) 546-7776
(613) 722-7675
1-800-461-5941

BUDUCHNIST
CREDIT UNION

ПАЛИМО ЦЕРКВИ...

Івано-Франківщина: згоріла 120-річна церква Святого Миколая

4.10.2005. На Івано-Франківщині у селі Ясенів-Пільний, це Городенківський район, згорів один із найдавніших дерев'яних храмів Західної України - 120 - річна церква Святого Миколая. За словами очевидців, дерев'яну споруду вогонь охопив майже повністю за лічені хвилини. Всередині знищив все, в тому числі й старовинні ікони. Незадовго до пожежі у храмі завершилася Служба Божа. Люди розійшлися по домівках, кажуть, загасивши свічки та вимкнувши світло. Тож потерпілих, на щастя, немає, вдалося відвернути вогонь і від двох житлових будинків поруч із церквою. Вогнеборці припускають - пожежа виникла через закорочення електропроводів. До речі, це вже четверта пожежа у церкві на Прикарпатті з початку року - повідомляє ІА "Гаряча лінія"

В Києві спалили греко-католицьку церкву Воскресіння Христового

На місці побудови майбутнього Патріаршого собору УГКЦ, про який "ОВ" розповідав у попередньому числі, вчинено підпал. Церква згоріла повністю. Що це не випадок, а підпал - сумніву немає ні в пожежників, ні в міліції. Біля місця події знайдено випатрану сумку одного з монахів, євангеліє і лом. На попелищі не знайдено слідів металевого церковного посуду, який згоріти не міг. Доля унікальних дерев'яних ікон, подарованих Гузаром невідома. Також, все свідчить, що це не просто пограбування. На паркані навколо будови - "графіті". Спалюжено хрест поруч з церквою - біля його підніжжя людські фекалії та встромлена червона троянда. Сторож нічого не бачив і не чув. Телефон у нього не працював. "Та людина чи, можливо, група людей, які це зробили, мабуть, не вірять у Господа Бога і тому не вміють шанувати святих речей. Шкода тих, хто здійснив цей злочин, і тому за них ми молимося, але й шкода тих вірних, які використовували цю споруду для своїх молитов", - сказав глава УГКЦ Блаженніший Любомир Гузар, відвідавши місце пожежі. Посилаючись на слова отця-пароха Василя Захаруса та на конфіденційні джерела, каплицю справді підпалили. Цієї ж думки дотримується і отець Василь: "Річ у тім, що підлога вигоріла нерівномірно - у святилищі підлога пропалена значно сильніше, ніж у решті каплиці", - каже він. Іншим доказом цієї версії є те, що речі о. Захаруса після пожежі знайшли на подвір'ї біля згарища. Сумку священика і речі, викинуті з неї, виявили поряд з місцем пожежі, а Євангеліє - за кількасот метрів. Також із двох чаш, які використовували у Богослужінні, знайшли лише одну. Інша чаша, у якій підносили Святі Дари, зникла. Вогонь завдав матеріальних збитків на понад 70 тисяч гривень. Згоріли престол, різьблені намісні ікони, кивот, ризи, літургійні книги та інші речі, що були в цьому приміщенні. Правоохоронці наразі не можуть назвати винних у пожежі, або спростувати версію про те, що це був такий підпал і що пов'язаний він із перенесенням резиденції глави УГКЦ зі Львова до Києва. В історії України пригадується тільки два періоди, коли паплюжили і нищили українські церкви - нашість Батия та прихід комуністів. А ще питання - невже нова влада хоче дочекатись, поки народ почне самостійно відстоювати свій суверенітет і спокій у власній державі всіма доступними засобами? І для чого тоді нам будуть правоохоронці, сбушники і взагалі "гаранти"?

Молоді богослови обрали свою красуню

Студенти Українського католицького університету вперше провели конкурс „Міс UKY". Переможницею стала студентка першого курсу Богословсько-філософського факультету Юля Аполлонова, росіянка-греко-католичка, родом із Самарі (РФ). Вісім учасниць свята показали свої таланти у різноманітних конкурсах: демонстрували оригінальні зачіски, зроблені власноруч, частували журі та глядачів щойно приготованими стравами, дивували особистою творчістю, відповідали на каверні питання та кружляли в ритмі віденського вальсу. Справедливі члени журі кожну із учасниць визнали найкращою в тій чи іншій номінації та нагородили призами. З чим і поздоровляємо богословів UKY. Наступним конкурсом мав би бути стриптиз черниць.

... продовження зі стор. 4

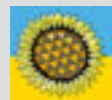
який покриває питання, що стосується України та ще 26 інших посткомуністичних держав.

Ці неурядові організації широко взаємодіють з американськими політиками як виконавчої, так і законодавчої гілок влади. Численні та різноманітні американські неурядові організації, які мають справу з охороною здоров'я, енергетикою, аграрним сектором, громадянським суспільством, ЗМІ, благодійністю, соціальними та, звісно, бізнес-питаннями, також підтримують контакти та співпрацюють з американськими політиками з українських питань. Бізнес рада Україна – США була вперше організована у 1995 році, коли невелика група компаній почала зустрічатися з метою створити організацію. Група найняла Кемптона Дженкінса (Kempton Jenkins) виконавчим директором, пізніше посада була перейменована на "виконавчий президент". Пан Дженкінс очолював Бізнес раду Україна – США до грудня 2004 року. Рада, яка у найкращі часи мала 35 членів, не мала діючої ради директорів; було кілька коротких зустрічей, ще менше бюлетенів і дуже мало діяльності. Протягом ери Кучми Рада була пов'язана з PR фірмами, які контактували з адміністрацією Кучми. З часу обрання президентом Ющенка ситуація змінилась. У лютому група з 20 бізнесменів зібралася, щоб відродити Бізнес раду Україна – США. Рада має нового виконавчого президента, Сазан Лотарськи, раду директорів та виконавчий комітет, який провів першу зустріч у липні.

МЕДІА РЕСУРСИ Сполучені Штати також лідирують у сфері медіа ресурсів. Радіо "Вільна Європа/Радіо свобода" (RFE/RL) та "Голос Америки" (VOA), фінансовані американським урядом, продовжують і навіть розширили свою трансляцію по Україні. Інтернет дав можливість організаціям оприлюднювати публікації, що стосуються України. RFE/RL публікує 16 безкоштовних інтернет-видань, два з яких систематично висвітлюють питання України – щоденна "Ньюзлайн" (Newsline) та щотижневий звіт по Білорусі, Україні та Молдові. Окрім того такі видання як "Справи медіа" (Media Matters), (Un)Civil Societies and особливо Organized Crime and Terrorism Watch (редактор Роман Купчинський), час від часу публікують аналітичні роботи по Україні.

Як це прийнято у Сполучених Штатах, приватний сектор часто перевершує державний. Jamestown Foundation почав публікувати Eurasia Daily Monitor у 2004 році. Протягом виборів 2004 це видання надавало більше аналітичного матеріалу по Україні, ніж RFE/RL. Статті з RFE/RL та Eurasia Daily Monitor публікувалися в The Ukrainian Weekly та канадських газетах, таких як Edmonton's Ukrainian News. Ці статті також були широко поширені через Інтернет-форуми на Brama та InfoUkes, а також через The Action Ukraine Report (Morgan Williams) та Ukraine List (Dominique Arel). The Ukrainian Weekly також має київське бюро з редактором Зеноном Завадою. Варто зауважити, що The Weekly надсилається безкоштовно всім членам американського Конгресу.

ВИСНОВОК США лідирує у західному світі як у питанні співробітництва з експертами так і щодо високого рівня зацікавленості Україною. Більшість такої діяльності не афішується, і тому українці та американські українці не знають про неї. Однак навіть цей путівник не може достатньо розкрити розмах та глибину "україніки" у Вашингтоні. Вашингтон – стратегічно найважливіше західне місто для України на її шляху у ВТО та НАТО і, у меншій мірі, ЄС. Тому для американських українців, визнаючи, що багато інших установ та окремих осіб зацікавлено Україною, порівняно з періодом до здобуття незалежності, обов'язковою є оцінка стратегічної важливості забезпечення достатніх ресурсів та персоналу для значної та сталої присутності у Вашингтоні, що включає необхідність на цьому полі впливових та відданих людей.

Оттавським відділом Української Суспільної Служби надіслано до центрального офісу в Торонто на потреби суспільного проекту "Благодійні кухні в Україні" 300 доларів

Witness to a Historic Moment

by Olya Henry-Korzachenko
(vice-president UCSS Ottawa Branch)

On August 21 of this year I had the wonderful experience of participating in the Divine Liturgy, celebrated by Cardinal Hussar and several hundred bishops and priests, that commemorated the move of Ukrainian Catholic Church headquarters from Lviv to Kyiv. It was a warm and sunny day, perfect for such an historic occasion. The new church, situated on the left bank of the Dnipro River and with a view of the golden domes of Pecherska Lavra on the opposite bank, is not yet complete. Liturgy, therefore, was celebrated outdoors in the plaza next to the skeleton of the immense modern structure that will replace Sviatoho Yura in Lviv as the headquarters of the Ukrainian Catholic Church.

According to the press, approximately 3000 people attended the commemoration, including representatives from the Ukrainian Orthodox Autocephalos and Kyiv Patriarchate. As the faithful sang and prayed, hundreds of demonstrators outside the low walls surrounding the plaza could be heard protesting. They had come at the request of their Russian Orthodox leaders who still have a firm grasp on many people, especially in eastern Ukraine. The Russian Orthodox Church, based in Moscow, continues to own many of the historic churches and monasteries in Ukraine. As they held icons and chanted prayers in Russian, these demonstrators attempted to prevent people from entering the plaza and demanded "death for Hussar and all of his followers". The head of the Russian Orthodox Church, Patriarch Alexei II, had warned from Moscow that the move to Kyiv would degrade his church's relations with the Vatican and would create social unrest in Ukraine. He even wrote an open letter to Pope Benedict demanding that he forbid the move.

The area around the church was surrounded by police, including the Berkut swat team and there seemed to be almost as many members of the police forces as there were participants in both the Divine Liturgy and the demonstration. Fortunately there were no major incidents and the protesters stayed outside of the walled area, using megaphones and shouting obscenities before disbanding after the Divine Liturgy.

The demonstrations and the opposition to the move to Kyiv are of course politically motivated. Ukrainian Catholics, who make up only 10 percent of the Ukrainian population, are situated primarily in the country's nationalistic and Ukrainian-speaking west and do not have the same strong religious and historic ties to Russia as the eastern part of the country. Also, the Ukrainian diaspora in the West is by and large Ukrainian Catholic and exerts influence through its ongoing links with Ukraine. As the people in eastern Ukraine have more exposure to the Ukrainian Catholic Church, the less tied to Russia they are likely to be. It is no wonder that the Russian Orthodox Church fears what it perceives to be an expansion of the Ukrainian Catholic Church into Kyiv. Historically, the Ukrainian Catholic Church had its headquarters in Lviv prior to Catherine the Great's ban which drove it into exile. This return of the Ukrainian Catholic Church to Kyiv is one more indicator that the days of Ukraine being run from Moscow and one state religion being imposed on all are indeed over.

З ЛИСТІВ

Шановна редакція "Оттавського вісника" Української канадської суспільної служби!

Переглянувши останній номер вашого "Вісника", знайшли, що деякі статті цікаві, але дозволяйте нам звернути вашу увагу на Сторінку на весело. Деякі ваші анекдоти є дискримінаційними відносно інших націй. У Канаді не прийнято в таких виданнях зачіпати інші національні меншини і насміхатись з них, а що до ваших масних анекдотів, то вони скоріше підходять до якого-небудь порнографічного видання, яке між іншим ви можете видавати.

З повагою

Надія Вертій-Цехмістро, Голова Суспільної служби українців Монреаля, разом з колективом Суспільної служби.

Шановна п. Вертій-Цехмістро,

Дуже дякуємо за зацікавлення нашим виданням та знайденням часу поділитися своїми заувагами.

Відносно "дискримінаційних анекдотів", як Ви називаєте жартівливі співомовки одного з найвідоміших українських класиків позаминулого століття, письменника, лікаря і патріота Степана Руданського, автора багатьох народних пісень (в тому числі часто співаної, тут в Канаді, "Повій, вітре, на Вкраїну", та ін.), то проводячи умовно задану Вами лінію доведеться переглядати не тільки творчість Шевченка, Франка, Лесі України та решти українських письменників і поетів, а в додатку цензурувати навіть Євангеліє. Найцікавіше, що дискримінаційні закиди довелося почути не від якоїсь "національної меншини" (які не вбачають у цьому жодної кривої), а лиш від "свого землячка" як писав Шевченко у поемі-феєрії "Сон". Але поема напевне, також, потрапляє до категорії "насмішливих". Продовжуючи далі за вашою логікою, потрібно не згадувати за вивезення українців на Сибір (бо це ж Росія, ще хтось там образиться), катівні Сталіна (грузини досі хваляться його музеєм, який цього року відвідав колишній президент України Л. Кучма), НКВД-ГПУ Держинського (хоч і в поляків він не в моді), розстріли Гітлера (бідні німці) голодомори, тюрми і так далі, бо завжди може знайдеться хтось ображений.

Щодо "порнографічного видання" – народний веселий гумор з-під пера поета, який в Україні включений до шкільної програми, аж ніяк протягом майже у двісті років не сприяв перетворенню українців у масних розпусників. Навпаки, останнє розквітло у так званому західному світі, у якому опинилися мільйони українців, як і Ви. Чи звертали Ви увагу на обличчя сучасного телебачення (тим більше в Монреалю), кіно, рекламу, журнали, секс-шоппи, гей-паради, комп'ютерні ігри та доступ дітей до Інтернету. Чи піднімали Ви, або якісь інші відомі вам українські організації, включаючи наші славні церкви, хоч раз питання, наприклад, про обов'язкові виклади одностатевих шлюбів у школі... Але мовчимо далі, бо знову буде дискримінація!

Невже один український поет з XIX століття аж такий страшний для Канади і розтлівач моралі, аби примусити сучасного українського представника, обурюватися з його творчості? Тим не менше, прислухаємося до вашої критичної точки зору і друкуємо Вашого листа на сторінках "Оттавського Вісника".

Редакція "ОВ"

From: andriy_ca@yahoo.com

Sent: Thursday, November 03, 2005 5:16 PM

Subject: Lettre d'observation

Не бачу нічого дивного у листі пані Надії. Те, як ми, українці, одне одного любимо, весь світ знає - пам'ятає анекдот про жидів і українців, що сидять в казанах у пеклі? Завжди знаходиться причина, час і бажання вилити на свого відерце гною. Зате щоб відповісти на антиукраїнські випади в чужомовній пресі або щоб похвалити свого за зроблену для громади роботу - обов'язково чогось не вистачає.

Андрій

Абсолютно справедливо сказано. Цю заповзятість, та на захист українських інтересів, коли нас кривдять. Тут я не пам'ятаю жодного листа від працівників Суспільної служби, ні як організації, ні особисто від її працівників. А як свого копнути, тут, як кажуть, завжди готові, бо розуму багато не треба. Робить свою справу, панове з Оттави, і не звертайте увагу на "доброзичливців".

Микола Кулішов, Монреаль, mkulishov@sympatico.ca

Музична група грає для ВАС

Весілля, банкети,
свята, ювілеї, забави
і таке інше.

Телефон:
(613) 864-1607

Мама Раїса

829-4935

вареники/пиріжки:
з картоплею, капустою,
вишнями;
пельмені, вушка,
борщ, голубці.

Обслуговуємо урочистості,
полагоджуємо приміщення
для бенкетів

Інвалід без ноги О. Мазуренко на милицях мандрує Україною проти русифікації. 3 присвятою Олексі Гірнику

54-літній інвалід Олександр Мазуренко з Білецька, що на Донеччині, на одній нозі пішки перетнув Україну зі сходу на захід. Свій похід, який інакше як подвигом не назвеш, інвалід присвятив катушанину Олексі ГІРНИКУ, який у 1978 році спалив себе на Шевченковій горі в Каневі на знак протесту проти зросійщення України. У дорогу Мазуренко вирушив 11 травня цього року з міста Добропілля Донецької області. Сам мандрівник мешкає в сусідньому місті Білицькому. А народився на південній Одещині, виріс в центральній Київщині. Втратив ногу у 1997 році, коли працював на залізниці. Він поставив собі за мету, подорожуючи Україною, пішим ходом на милицях подолати маршрут у 5600 кілометрів, пройшовши Україну по периметру її кордонів. В день вдається долати по 25-30 кілометрів. В Каневі Мазуренко спеціально взяв землю з могили Тараса Шевченка, де спалився Олекса ГІРНИК, щоб потім принести її на могилу в Калущі. Тут його з пошаною, як героя, зустрічали українські активісти та родина Олексі ГІРНИКА. На найвищу вершину України Говерлу, як розповів сам мандрівник, половину шляху йому довелося проповзти, чіпляючись за куці. Так само і спускатися. Вперше національний прапор через усю Україну він проніс у 2000 році, пройшовши від Луганська до Ужгорода. На виборах 2004 року Олександр знову заявив про свій протест антиукраїнським силам, пройшовши через усю країну пішки.

“До 81 року, – говорить він – я був русифікований українець, не патріот, для мене Батьківщина була – великий Радянський Союз. І саме переворот стався, коли в кіоску 3-го числа я побачив на обкладинці журналу “Всесвіт” портрет Шевченка невідомого польського художника. Я цей журнал купив не читати, я передплачував виключно російські видання, але портрет цей був незвичайний, я того ніде не бачив, у виштитій сорочці Шевченко дивився на мене з-під лоба. Вдома заради цікавості я зазирнув у нього, і новим поштовхом була передмова Віталія Коротича, тодішнього редактора цього журналу до оповідань канадського письменника. Коли я почав читати оповідання, щось зі мною сталося. Я дуже повільно читав, по складах, деякі слова вже не міг перевернути язиком.”

Відтоді Олександр Мазуренко почав передплачувати українські газети, а дець через півроку повністю перейшов на українську мову. А за фахом він – колійний майстер. Працював весь час на Донецькій залізниці. Мазуренко першим у місті – на день народження Тараса Шевченка в 1991 році – вивісив синьо-жовтий прапор. І коли його хтось на четвертий день зірвав, звернувся до читачів “Народної газети”, і звідусіль йому почали надсилати українські національні прапори.

Перший піший перехід, за матеріалами якого він написав щоденник, тривав 72 дні. Олександр пройшов тоді 1600 кілометрів. Поштовхом до цього походу стали нові заклики з різних сторін надати російській мові статусу другої державної. “Піднімають проблеми чомусь російської мови в Україні, коли третина українців вже не розмовляє українською. Я хотів би показати всій Україні, що на Донеччині ще є люди, які не забули українську мову. Закликати всіх українців бути українцями у своїй державі. Хоча б брати приклад з росіян, які вже тут народилися, тут живуть, але своєї мови не забувають. А хто ми такі?”

The Ukrainian Canadian Social Services (UCSS), Ottawa branch, would like to thank the people that worked so hard to make the Ukrainian Christmas Eve workshop a success.

11 грудня 2005 р. у залі собору Івана Хрестителя відбулася презентація “**Приготування традиційних страв святкової вечері**”. Присутні, переважно англомовні канадці, на яких і був розрахований *воркшоп*, отримали пояснення різдвяної вечері, довідались способи приготування і звичаї, на спільній вечері скуштували всі приготовані страви та послушали живі різдвяні коляди. Бажаючи могли запастися деякими харчами, смачним місцевим медом від пасічника Віктора або купити українські сувеніри. Всі присутні висловили бажання проводити такі вечори частіше.

Суспільна служба дякує “Мамі Раїсі” (Раїсі Гордійчук) за показ і приготування страв, о. К. Микитюку за безкоштовно надане приміщення, ведучим Олі Генрі-Корзаченко та Михайлові Риндзак, оттавському хору “Акорд”, який завітав із колядками, Українській католицькій жіночій лізі за безкоштовне користування посудом та устаткуванням, Марійці Назаровець-Вайт та КС “Будучність” за розповсюдження квитків, добровольцям Наталці Гілберт, Розалії Федак, пані Дженіс та ще раз Олі Генрі за поміч при кухні та допомозі у прибиранні. Прибуток на харитативну діяльність УКСС після покриття організаційних витрат склав 44 дол.

Фото зліва направо: Петра Штюкл – атташе по культурі, Ігор Андріїв, Клара Дуске – атташе, Ева Едвіґ – директор Гете Інституту в Оттаві

25 листопада у приміщенні Гете Інституту в Оттаві відбувся вернісаж картин художника Ігоря Андріїва. На виставці були представлені акварелі та роботи в техніці акрилик на тему “Німецькі та канадські пейзажі”. На відкритті були присутні представники посольства Німеччини та України в Канаді, німецької та української громад в

Оттаві. Відкрила виставку атташе по культурі посольства Німеччини Петра Штюкл. Посол України Микола Меймескул виступив з промовою і дав цікаву та глибоку характеристику представлених на виставці робіт. Нагадаємо також, що Ігор Андріїв є автором лого “ОВ”.

КОМП'ЮТЕРИ ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА РЕМОНТ

Віталій Смішний, e-mail: vsmishnyc339@rogers.com phone: (613) 729-0042

Діагностика - Ремонт - Видалення вірусів - Розробка Web сторінок - Домашні та офісні мережі, монтаж та обслуговування. Модернізація та обслуговування комп'ютерів та периферії. Доставка нових та відновлення живих картриджів на лазерні, струменеві принтери та копіювальні апарати.

Комп'ютери довільної конфігурації на Ваше замовлення. Ремонт побутової техніки (телевізори, домашні кінотеатри, програвачі, відеомагнітофони, телефони та інше)

ПРОГНОЗИ-ПРОРОЦТВА-ПОГОДА

На порозі нової епохи

Засухи, повені, землетруси, цунамі стали радше не винятком, а буденністю. Однак такі "подарунки" природи видаються насправді приємними порівняно з тим, що нас очікує вже в недалекому майбутньому.

Америку подлине океан. Так за прогнозами учених із Національної адміністрації США з проблем океану й атмосфери, вже наприкінці ХХІ століття американський штат Луїзіана, а разом з ним і багатомільярдні інвестиції, вкладені у захист прибережних міст і земель від ураганів та ерозії, підуть на дно Мексиканської затоки. Внаслідок підвищення рівня Світового океану, ерозії берегової лінії і "просідання" самого штату північна частина дна Мексиканської затоки занурюється в океан швидше, ніж припускали раніше. Так вчені вказують на те, що замість очікуваного поступового підйому рівень води вздовж усього узбережжя штату підвищується на півтора метра що сто років. На цьому океан зупинитися не хоче. За прогнозами вчених, наступним після Луїзіани може стати рідний штат американського президента Дж. Буша Техас. Бухта, місто Галвестон і Техаський університет — це вже історія, — стверджують науковці.

У Європі незабаром будуть тропіки. Прогнози щодо Європи є не менш утішними. Різкі коливання температур повітря змогли відчутти на собі практично всі європейці. Чехія та Словаччина побили абсолютний рекорд найвищої температури повітря за останні сто років. А Іспанія потерпає від найбільшої за останні 60 років засухи. Однак спекотні дні дуже часто змінюють холодні дощі та грози. А це ще один доказ на користь теорії про глобальне потепління на планеті. А надто, якщо вірити прогнозам, уже через чверть століття Центральна Європа може перетворитися у тропічну зону. Це означає більш спекотне і засушливе літо, а також періоди особливо сильної спеки.

Отож невдовзі можна очікувати, що кондиціонери та навіть прості вентилятори стануть предметом неабиякої розкоші. А довгі черги під палючими проміннями сонця у надії знайти порятунк від спеки в місцевих басейнах - буденним явищем. Щоправда, врятуватися від спеки можна буде ще й втечею у Росію. Саме там, якщо вірити науковцям, буде найбільш сприятливий клімат. Є у глобального потепління і свій плюс. Вчені стверджують, що зростання рівня вмісту вуглекислого газу в атмосфері сповільнить обертання Землі, і це зробить тривалість дня більшою. Щоправда, у цьому столітті збільшення дня буде зовсім мізерним. Танення льодовиків, брак прісної води, затоплення територій суші, вимирання деяких видів тварин та рослин - такими будуть результати багатовікової діяльності людини.

А Нострадамус теж обіцяє катастрофи. Мішель де Нотр-Дам (Нострадамус), що жив п'ять сторіч тому, вважається найвидатнішим астрологом та ясновидцем Європи. Його пророцтва, зашифровані у текстах-катренах, збуваються донині. Якщо правильно їх прочитати, то можна передбачити все: і Гітлера, і Сталіна, і Наполеона, і жовтневий переворот, і розпад СРСР, і світові війни, і 11 вересня 2001 року... Все залежить від інтерпретації текстів та порівняння їх із подіями, що вже сталися. Набагато важче з тим, що може трапитися у майбутньому. Однак чимало людей намагається знайти в текстах Нострадамуса прогнози майбутніх подій. Одним із них є київський професор-фізик, доктор технічних наук, Андрій Лазарев. Нещодавно "Газета по-київськи" подала інтерв'ю із цим науковцем, який вважає, що "розшифрував усі катрени Нострадамуса. На думку Лазарева, існує "генеральний план розвитку людства". Ми не можемо його змінити. І часто виникають дуже складні ситуації, які "людство просто повинно приймати". Однак, знаючи про них, можна, якщо не запобігти катаклізмам, то принаймні до них підготуватись і зменшити їх дію.

Лазарев вважає, що головною подією ХХІ сторіччя стане розкол материків Євразії та Африки. "Він пройде лінією Південної Європи, через Біскайську затоку, Південну Францію, Італію, Грецію, центр

Туреччини, Іран, ріку Євфрат, Перську затоку... Це 2054-2066 роки. Нинішні повені і землетруси — початок цього процесу", — говорить він. Десь близько 2054 року Британські острови затопить цунамі заввишки близько 800 метрів. Також під водою опиняться Крим та частина степових районів України. Однак потім природа почне відновлюватись, "і в середині ХХІІ сторіччя настане нова епоха Відродження" - вважає Андрій Лазарев. Ну, нема ради - чекаємо...

Мешти для велетня

Минулого року найвищим чоловіком планети було визнано мешканця села Подольнянці на Житомирщині Леоніда Стадника. У свої 33 роки він виріс до 255 сантиметрів, хоча до 14 років не був вищим за своїх однолітків. Леонід продовжує рости далі. Можливо, він дожене найвищу людину всіх часів британця Роберта Вадлоу, який мав зріст 272 см. Після закінчення сільськогосподарських студій у Житомирі Стадник працював ветеринаром. Однак, зламавши кілька років тому ногу, не міг далі займатися цією справою. Через свій зріст Леонід рідко вибирається у подорож зі свого села, бо ні в автобусі, ні в авті просто не вміщається. Може хіба що подорожувати у кузові вантажівки чи на фірі. Донедавна й пішки не дуже міг гуляти, бо придбати взуття 62 розміру практично неможливо. Тож довелося ходити у саморобних капцях та бурках. Сам Леонід незадоволений, що став відомою людиною. Однак наїзди журналістів допомагають велетню розв'язувати деякі життєві проблеми. Зокрема із взуттям. Минулого року йому пошили черевики шевці з Івано-Франківська. А тепер надійшло повідомлення, що бельгійські шевці з фламандського міста Гассельт пошили для Леоніда чотири пари взуття. Кожний черевик важить більше як кілограм. А вартість кожної пари становить тисячу євро. Бельгійці обіцяють до кінця жовтня подарувати Стадникові свої вироби.

"ОВ" нагадує, що українська Суспільна служба в Оттаві минулого року розпочала спеціальну збірку-акцію художньої літератури для Леоніда Стадника "Подарунок велетню від Миколая" (див. Число 6, листопад 2004), який має обмеження у пересуванні але дуже любить читати, однак досі на цю ціль не назбирано достатньої для пересилки кількості книжок. Проект далі в дії. Бажаючі допомогти можуть внести свій донат у будь-який час.

KARPATY TRAVEL

121 Runnymede Road,
Toronto, Ontario
Canada M6S 2Y4

1-800-265-7189

в Торонто (416) 761-9105

ПОДОРОЖНІ ПОСЛУГИ

АВІАКВИТКИ

ЗАПРОШЕННЯ
до Канади і США

ВІЗИ

СТРАХУВАННЯ
ПОДОРОЖУЮЧИХ

e-mail: nsemczys@aol.com

НАДІЙНО І ШВИДКО
до рук адресата
в Україну, Польщу
та інші держави

**ГРОШОВІ ПЕРЕКАЗИ
ПРОДУКТОВІ НАБОРИ
ЛИСТИ ТА ДОКУМЕНТИ**

**НАЙДЕШЕВШІ МІЖНАРОДНІ
ТЕЛЕФОННІ РОЗМОВИ**

Пам'ятайте – як посилати, літати,
чи телефонувати – то тільки через КАРПАТИ!

На адресу оттавської Української суспільної служби надійшов лист з Кривого Рогу від інваліда з дитинства Сергія Пономаренка. Знайомимо із його змістом наших читачів.

Звертаюсь до Вас Сергій Пономаренко, птахід дитинства, непрацездатний. Вироджений. Холода, важеко хвора людина. Тромпаємий країни, мешканець міста Кривий Ріг.

Скрийтесь, що Ви зрозумієте мого важеко пачовище і викинете увагу, співчути і мислереда. Дуже Вас прошу

На привабливий квалі з самого народження був хворобливий. Кротягом свого короткого життя я мученью тримався, але з колекції очей хвороба все більше ривала знати, що важе. І так мій різко позичився після "реновляційної аварії" Я дуже важеко захворів, щоб утримати імунна система. Клоз хвороба важеко та хронічною, відноситься до остеохондрозу, ревматизму. У мене хронічне запалення стінок судин влого організму та спущення опорно-рухової системи.

Я знаходжуся у дуже скрутному стані. Моя пенсія зрештою стиковить. Значить, сквибається до зорівних 13 € (соро) щодня. Виробство недостатньо для скрутки, бо так важеко та важеко лікування. Мені важеко купувати коштовні ліки та важеко ліки, продукти харчування і так є інші.

Наша держава переживає важеку економічну кризу, тому не підвищити пенсію, не надати їй допомогу інвалідам не в змозі.

Звертаюсь до Вас зі сльозами на очах, дуже важеко депресивний! Візьміть мене від свого спінку. Підстайте мені свес плече, щес мені було трешки кезше нести свій тагар, свій хрест.

Вузу вчений Вам за:

1. Вузу які кошти на ліки та лікування
2. Продукти харчування
крупы: вівсяні, гречані, рис, ячмені.
овія: куркума, маслинова, лопки
консерви: рисні та м'ясні,
макаронні вироби,
чай (зелений), молоко (порошковане)
3. Ресурси медичної допомоги
зубна паста, мило
4. Медичні ресресурси
спиратори, інспиратори
пристрій для вихання, інспиратори
резини ("красильники")

Я скриваю життя і надіюсь на краще, спискаю зуби і продовжую боротися. Від Вашої підтримки і допомоги залежить мій мого здоров'я і мого життя. Завдяки серйозно дякую Вам за Вашу доброту.

З повагою, побажаннями дякую та миру - Сергій Пономаренко

м. Кривий Ріг, Україна.

Якщо ви хочете фінансово або матеріально долучитися в допомозі Сергію Пономаренку, просимо з нами контактуватись або передати свої пожертви. А всі бажаючі допомогти самостійно можуть напростець переслати харчі або потрібні медикаменти до С. Пономаренка на подану в листі адресу.

Адреса відправника, індекс

Сергій Пономаренко
вуд. 34, кв. 37
проспект Металургів
50050 м. Кривий Ріг
Україна Ukraine

Warren L. Creates, B.A., LL.B.

Immigration Lawyer
Head of Immigration Law Group

Practice restricted to all immigration & related matters, including:
work permits •
permanent resident applications •
appeals •

Ворен Кріс
Імміграційний адвокат

Вирішення усіх видів імміграційних справ включаючи:
• дозволи на працю
• візи для постійного проживання
• апеляції в суді

PERLEY-ROBERTSON, HILL & McDUGALL LLP
Tel: (613) 566-2855 • (613) 566-2839 • (613) 238-2022
e-mail: wcreates@perlaw.ca
e-mail: nmalya@perlaw.ca
www.perlaw.ca
90 Sparks Str., Suite 400, Ottawa, ON K1P 1E2

М Е Д

**ПРЯМО ВІД ПАСІЧНИКА
НЕПАСТЕРИЗОВАНИЙ
З РІЗНОМАНІТНИХ КВІТІВ,
РОЗТАШОВАНИХ НА
ЕКОЛОГІЧНО-ЧИСТИХ ДІЛЯНКАХ**

КУПЛЯЙТЕ, ПОСМАКУЄТЕ !

ТЕЛ: (613) 596-5975

www.victorsapiary.com

...продовження зі стор. 1

не звучало, ЕЛЕКТОРАЛЬНО ЗНАЧУЩИМ. Бо галичани ж і так не голосуватимуть на березневих парламентських виборах ні за "Регіони", ні за комуністів, а, звісно, за партії Ющенка та Юлі. Так що "напрягатися" і підлещуватися до галичан немає потреби, немає потреби Ющенкові впроваджувати в життя це питання, а Юлі обіцяти його впровадити. Навпаки, вирішення цього питання може добряче підіпсути електоральні позиції помаранчевих на Сході, де вони й так не є блискучими. Коли ж Ющенко нарешті виявить оту "політичну волю" і визнає упівців? Невже тоді, коли його рейтинг упаде до 5-10 відсотків?

Побоювання, що віддавання шани на державному рівні тим, хто за цю державу поклав життя і здоров'я, призведе до поглиблення розколу в державі, є абсолютно безпідставним, бо та половина антиукраїнськи налаштованого населення України вже дуже успішно і безболісно перенесла свого часу жах тризуба, синьо-жовтого прапора, гімну "Ще не вмерла" і портретів Мазепи та Петлюри у підручниках української історії. Прищеплення національної самосвідомості розділеного українського народу відбулося, і ми бачили, що більшість прапорів на мітингах у Донецьку на підтримку Януковича все ж була синьо-жовтою. Сказавши "А", треба нарешті сказати і "Б", бо сучасна незалежна Україна може повторити долю СРСР, коли ті, хто за цю державу боровся, потім були зневажені і знищені під тими самими державними червоними прапорами і під звуки "Інтернаціоналу".

Удесяте і всоте хочеться заволати про те, що народ-автохтон не може бути бандитом на рідній землі, бо він не прийшов сюди воювати за тисячі кілометрів, а відстоював ту землю, де він має тисячолітні корені. Прокльони комуністів на адресу упівців на кшталт "бандити, грабіжники, найманці" не можуть переконати тих, хто знає українську історію, таке вже було не раз.

Якщо в незалежній державі не шанують і не визнають тих, хто за цю державу клав життя і долі, така держава довго існувати не може, і годі громадянам від неї чекати чогось хорошего. Не має значення, зветься вона Україна, Бангладеш, Росія чи США. А відтак або Україна належно шануватиме УПА, або буде постачати повій для Сходу, медсестер і чорноробів для Заходу, моряків нового "Курську" для Росії, і, нарешті, тілесні "запчастини" для всього грошовитого світу – і не більше. Така собі велетенська резервація біомаси.

Цього року президент Ющенко посмертно присвоїв звання Героя України лейтенанту Олексію Бересту, котрий підніс прапор Перемоги над Рейхстагом, і був потім за надто незалежний характер викинутий з війська і відправлений у ГУЛАГ. Але чому б не присвоїти це звання ще за життя останньому головному командирові УПА генерал-хорунжому Василеві Куку?

Доведено, що солдати Червоної армії у 1944-45 роках зумисно вбили сотні тисяч, якщо не кілька мільйонів, цивільних німців, а ще – згвалтували сотні тисяч німецьких, сербських, польських, словацьких і – що цікаво – українських жінок. І не просто так, з біологічної охоти, а ще з "ідеологічними" прибабками: мовляв, ви Гітлеру служили! Навіть уцілілих в німецьких в'язницях і таборах євреїв гвалтували з тими ж примовляннями. Не кажучи вже про те, що Червона армія була союзницею Вермахту у війні проти Польщі у 1939 році. А УПА ніколи не була офіційною союзницею Вермахту.

Іншими словами, вистачає підстав для того, щоб поставити на місце нинішніх політичних хамів та ветеранів НКВД-МГБ-КГБ, (де речі, саме вони становили значну частину тих хвацьких ветеранів і ветеранш, які вийшли 15 жовтня під орудою Наталії Вітренко). Як зауважив один журналіст, у прудких випадках тих бабусь із ключками, які вони використовували проти своїх ідейних супротивників, відчувалася хватка людей, у молодості натасканих вибивати зуби на допиті "буржуазного націоналіста" чи добивати його пострілом у потилицю. Наразі йдеться, як показують опитування, про політичних маргіналів – але ж і Ленін та Гітлер теж свого часу були політмаргіналами.

Але головне не те. Головне – інше. Де була 15 жовтня партія з гучною назвою "Батьківщина"? Де була партія з не менш гучною назвою "Народний союз "Наша Україна"? Де були різноманітні

патріотичні, народні, національні партії, союзи та організації? Зрештою, а як із соціалістами, чия програма часом майже дослівно дублює програмові настанови УПА? Невже ж Ющенко, Тимошенко, Схануров, Мороз та Литвин не мають клепки усвідомити, що без УПА вони б не були лідерами Української держави, а, у кращому разі, пахолками чи обласними гауляйтерами "великої Росії"? Невже їм невідомо, що саме героїчний і, здавалося б, безнадійний спротив УПА змусив ЦК КПРС після смерті Сталіна докорінно переглянути руйнівну та грабіжницьку політику щодо околгоспленого села – спершу на західних землях, потім – по всьому СРСР? Невже не ясно, що гасло "Свобода народам! Свобода людині!" – це те, що ще належить втілити в незалежній Україні, отже, справа УПА не завершена? Можна було б чимало до цього додати.

Але йдеться про інше. Провалений іспит усе одно доведеться складати. Отож марш ветеранів УПА Хрещатиком і молебень на Майдані слід повторити. Тільки в колоні тепер мають йти президент, прем'єр, спікер, міністри (ну, хоча б силовики) і всі ті політики, для яких Батьківщина чи народ – не тільки складові партійних назв. А ще прості і зрозумілі речі мусять прозвучати з телеекранів та з радіоприймачів. У цьому разі десятки тисяч киян стануть поруч із тими, хто проголосив боротьбу за незалежність і демократію ще в 1940-х роках, – і проти тих, хто і в XXI столітті щосили пнеться реанімувати тоталітарні режими – якщо не у світовому масштабі, то хоча б в Україні. І хай тоді ветерани чекістського фронту казяться з безсилою люті. А сьогодні – переможці вони.

Ілько Лемко, Сергій Грабовський

Ottawa Trident Royals Soccer Club

<http://www.momentumdesign.ca/tridentroyals>

09/11/2005

Ottawa Trident Royals Soccer Club

Від імені оттавського відділу УКСС вітаємо новостворений Український Футбольний Клуб у столиці Канади!

Незважаючи, що членів нашої Суспільної служби на половину менше ніж гравців у Вашій команді, а суму на нашому конто в банку навіть не називаємо аби не смішити церковних мишей, пересилаємо Вам для підтримки штанів (в даному випадку, спортивних трусів) чек на сто доларів, бо цілком усвідомлюємо Ваше починання і його важливість для української громадськості в Канаді, і в Оттаві зокрема! Ще раз щиро бажаємо спортивних успіхів на футбольному полі!

Оттавський відділ Українсько-Канадської Суспільної Служби

УКРАЇНЬСЬКА ПОВСТАНСЬКА АРМІЯ

КАБІНЕТ МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Окреме доручення

Держкомтелерадіо (Чижу І.С.), Мінкультури і туризму (Ліховому І.Д), МОН (Ніколаєнку С.М.), Національна академія наук України (Патону Б.Є.), Голові Ради міністрів Автономної Республіки Крим, головам обл(міськ)держадміністрацій (за списком)

Прошу забезпечити широке інформування громадськості щодо Фахового висновку робочої групи істориків, підготовленого робочою групою при Урядовій комісії з вивчення діяльності ОУН-УПА, а також його випуск за програмою "Українська книга" та розповсюдження серед загальноосвітніх шкіл, вищих навчальних закладів I-IV рівнів акредитації усіх форм власності, бібліотек, інших установ.

Про стан виконання інформувати Кабінет Міністрів України щотижня. Масальському А.В., Дніпрову О.С., Шкурину В.Г.

В'ячеслав КИРИЛЕНКО

№56483/0/1-05 від 24.10.2005

ДЕПАРТАМЕНТ ДІЛОВОДСТВА ТА МОНИТОРИНГУ СЕКРЕТАРІАТУ КАБІНЕТУ
МІНІСТРІВ УКРАЇНИ

Наймолодші стрільці УПА на терені Л. Стр. Василько 14 років і стр. Тарасик 15 років. Посередній керівник гарбарні УПА Голуб—50 років. Весна 1947 року.

"15.10.05 Взявши, що сьогодні – урочиста хода ветеранів ОУН-УПА, я взяв український прапор і поїхав на Хрещатик. Я народився і ріс в Донбасі, служив (як і всі мої родичі чоловічої статі) в Радянській Армії, але схиляюся перед тими, хто воював за незалежну Україну роками з двома найбільшими на той час світовими потугами і без будь-якої підтримки ззовні. Незалежність Україна отримала 14 років тому, але сьогодні я впевнився абсолютно однозначно, що це не та держава, за яку умирали бійці УПА. Україна дотепер зневажає своїх героїв і захищає ворогів. Це – не наша Україна.

Учора я взяв, що міський голова Києва О.Омельченко заборонив проведення ходи ветеранів УПА. І сьогодні я побачив тисячі міліціонерів і спецназівців, що намагалися не пустити на Хрещатик тільки патріотів України, натомість вільно пропустивши перед тим чисельну і різнобарвну колону, де не було жодного прапора України, натомість були десятки російських стягів та промосковських транспарантів. В столиці якої держави я живу і хто нами править?

Я ще не вийшов з підземного переходу на Бесарабці, але ланцюжок якихось осіб, що перекрили вихід нагорі, побачивши державний прапор у мене на плечах почали скандувати „Фашизм не прайдьот!“, намагаючись перекрити мені прохід. Міліція, що стояла поруч, ніяк не реагувала. Який зараз рік? Чому мене в моїй державі за вірність цій державі зневажають якісь покидьки? Чому люди, які мають захищати і державу і її громадян не роблять цього?

І найголовніше. Європа вже давно загоїла рани II світової війни. Вже десятки років як німці примирилися з французами та євреями, бійці ворогуючих між собою польських армій АК і АЛ є просто ветеранами війни, навіть росіяни нещодавно перепоховали прах Денікіна. І скрізь визначальною була роль держави, саме влада скрізь виступала ініціатором припинення згубного протистояння. І тільки у нас керівництво весь цей час продовжує відмахуватися від радикальної відмови від радянської, тобто московської моделі відношення до наших велетів духу, від впровадження широкої загальнонаціональної програми відновлення історичної справедливості. То на кого ж працює ця влада? Сьогоднішні події показали: на тих, хто скандує ім'я чужої держави під чужими триколорами, на тих, хто почуває себе на Хрещатику, як на Лубянці.

...Дві години я мовчки ходив по Хрещатику з широко відкритими очима. Мовчав і дивився в глибокому шоці на „собак Луценка“, перкошені пики „сталінських соколів“ і щемливо-розпачливі очі наших ветеранів... Так не повинно бути!!!"

"Оттавський Вісник" запрошує всіх бажаючих до співпраці і чекає на Ваші статті, листи, фотографії чи пропозиції

"Галичани могли би змиритися з гігантською навалюю зі Сходу, проти якої реально жодним чином не могли протистояти, але вони свідомо пішли на смерть і боролися в нерівних умовах ще понад десять років, що є небаченим в історії Європи. І прапором, і символом цієї боротьби була УПА. Це були morituri, або приречені на смерть заради майбутнього України, це про них писав Тарас Шевченко ще півтора століття тому: "Сходилися, мов з хреста зняті, батько з сином і брат з братом однастайне стати на ворога лукавого". Вони сходилися, садили і плекали те дерево, плоди якого споживаємо ми сьогодні.

Чи можна шанувати людей, які билися з окупантами? "У жодному разі" - точка зору окупантів. Але ті, хто себе таким не вважає, уже могли б хоч мінімально поміркувати над феноменом українських повстанців? Можна нарешті задуматися, яким чином треба було довести до зброї простих богобоязких селян Галичини та Буковини, що ще в Австро-Угорщині вважалися найсмирнішим народом? Напевно, не будівництвом шкіл, доріг і заводів, про які зворушливо розповідають комуністи. А ось масовими депортаціями, конфіскаціями, розстрілами, заборонами церкви подібний ефект досягається легко.

Правда і справедливість проростають із могил та людської пам'яті. Коли вся Україна згадає страшні комуністичні голодомори та жакіття радянської, питання доцільності реабілітації УПА звучатиме риторично..."

"24. І. 1946 року, ранок 8 – 8³⁰.

1. Катерина Білас – рок. ок. 60 – ранена. На ранену наклали дров і солами та спалили її живцем.
2. Меланія Білас – рок. ок. 50 – спалена живцем у горючій хаті.
3. Марія Кирилейза – рок. 41 – ур. в США – дістала 7 ударів багнетом. У ногах полонані пальці, права рука три рази зломана, відрізана ліва грудь, розчереплена голова.
4. Анна Кирилейза (дочка) – рок. 16 – розбита голова, поламані руки і ноги.
5. Катерина Кирилейза (дочка) – рок. 15 – розбита голова, ранена багнетом крізь праву ногу вище коліна.
6. Андрій Максим – рок. 70 – спалений живцем.
7. Марія Максим (жінка) – вбита стрілом в потилицю.
8. Анастасія Максим (невістка) – вирізані м'язи вздовж лівої ноги від стопи до коліна, зломана ліва нога вище коліна, зломана два рази права нога, полонані обі руки, дістала три штики в ліву грудь, 5 штиків в праву грудь, розпорений цілий жолудок, розбита голова.
9. Степан Максим – рок. 10. дістав штики в груди і стріл в потилицю.
10. Анна Максим – один рік – розпорене черво.
11. Катерина Максим – 4 роки – проколена багнетом в уста, 2 багнети в праву грудь; розпорене черво, випущено внутреності.
12. Катерина Томаш – відрізані груди, 5 штиків в черво, порізані ноги; жила ще понад годину.
13. Марія Томаш (дочка) – відрізаний ніс, язик, вибрані очі.
14. Анна Томаш (дочка) – відрізаний ніс, язик, вибрані очі.
15. Степан Томаш (син) – відрізаний ніс, язик, вибрані очі.
16. Анна Нечиста – дістала стріл в груди, після якого жила ще 3 го-дини.
17. Катерина Нечиста (дочка) – років 20 – ранена в ногу та кинена живцем у вогонь.
18. Ева Білас – рок. 36 – поколена багнетом в плечі.

АРМІЯ ПОВСТАНСЬКА УКРАЇНСЬКА

19. **Теодор Білас** — рок. 65 — проколений штиком в черево, жив 7 год.
20. **Іван Білас** — рок. 40 — дістав постріл в плечі.
21. **Марія Білас** — рок. 32 — вирізаний язик, поломана права рука за п'ястком, дістала 4 штики в черево, 4 штики в ноги.
22. **Софія Білас** — рок. 7 — порізани ноги й черево.
23. **Михайло Нечистий** — ранений в праву ногу вище коліна і ліву руку за п'ястком.
24. **Тарас Нечистий** — дитина років 3 — дістала постріл в ліве рамя з розривної кулі. Померла по 6 годинах мук.
25. **Катерина Нечиста** (жінка) — ранена в ліву ногу, спалена жив-цем.
26. **Магдалина Нечиста** — рок. 17 — ранена, опісля спалена в огні.
27. **Софія Нечиста** — (дочка) рок. 8 — ранена, опісля спалена в огні.
28. **Марія Нечиста** — (дочка) рок. 6 — ранена, опісля спалена в огні, (про це розказав муж Михайло Нечистий, якого раненого залишили в горючій хаті, а з якої він вспів ще втекти).
29. **Осип Дудинчак** — рок. 40 — дістав 2 штики в груди.
30. **Анастасія Дудинчак** — рок. 40 — вбита пострілом в груди.
31. **Ева Іздебська** — вбита пострілом в плечі.
32. **Катерина Іздебська** — (6-місячна дитина) — зарізана, підрізано горло та бита штиком в голову.
33. **Дмитро Бончак** — рок. 50 — приголомшений ударом кріса і спалений в огні.
34. **Іван Бончак** (брат) — дістав постріл у черево та спалений в огні.
35. **Анна Клемчик** — підрізано горло, постріл через грудну клітку.
36. **Василь Циганик** — прострілений запальною кулею в руку, після чого по трьох тижнях помер.
37. **Катерина Циганик** (мати) — заломана чашка, стріл в потилицю.
38. **Іван Циганик** — проколений багнетом в груди.
39. **Іван Грінь** — вбитий стрілом в потилицю.
40. **Михайло Іздебський** — проколений багнетом в груди.
41. **Петро Іздебський** (брат) — стріл у голову.
42. **Катерина Козлик** — розбита голова, випущений мозок.
43. **Анна Козлик** — перестрілені груди.
44. **Ева Козлик** — перестрілені груди.
45. **Дмитро Кметчик** — стріл в потилицю, добитий штиком.
46. **Катерина Кирилейза** — стріл в груди.
47. **Ярослав Кирилейза** (син) — підрізано горло.
48. **Петро Кирилейза** (брат) — стріл в плечі.
49. **Осип Бончак** — пострілений в груди.
50. **Катерина Бончак** (жінка) — стріл в груди.
51. **Марія Бончак** (дочка) — ранена в ліву руку, в ліву ногу.
52. **Нестор Іздебський** — стріл в ноги.
53. **Андрій Нечистий** — проколений 3-ома штиками в груди.
54. **Катерина Білас** — стріл в плечі.
55. **Іван Нечистий** — 2 стріли в плечі.
56. **Микола Добрянський** — ранений в черево, помер по 6-ох год. "

Зі звіту циклоstileвого видання УПА, надрукованого в Україні 1946 року. А офіційно, згідно урядової пропаганди, регулярними військами знищено вісімдесят бандерівців, які стріляли з хат.

Сенсаційна знахідка

Напередодні 63-ї річниці Української повстанської армії громадськість дізналася неймовірну новину - знайшли останки головнокомандувача УПА, генерала Романа Шухевича, який у нашій пам'яті давно став символом нескореності та героїзму. Це сталося в селі Гукові на Хмельниччині, де на дні річки Збруча покоїлися тлінні

останки героїчного й легендарного провідника УПА, яких не змогли остаточно й безслідно знищити вороги. За словами Олеса Гуменюка, голови Львівського братства ветеранів національно-визвольної боротьби, інформація про приблизне місцезнаходження останків стала відома від колишнього голови СБУ Ігоря Смішка. Взято її з архівних документів КДБ. Після смерті Романа Шухевича його тіло мали намір спалити, але не змогли, воно лише обгоріло. Тому тіло загорнули в плащ-палатку, зв'язали та кинули у воду. Багато років дослідники присвятили пошукові останків генерала, зокрема, подолали прочісували дно річки. І врешті їхні зусилля увінчалися успіхом - було знайдено людські кістки, які, як стверджують дослідники, належать саме Романові Шухевичу.

Хлопці з лісу

Зайшли у ліс...
Хто звечора, хто зранку.
Як серце кликало.
Як кликала земля.
Набої, кріс, і пісня
Й ще, землянка,
Переплелись, як ниток вишиття.
Ніхто не нарікав
На біль, на жаль, на втому,
Зчерствілий хліб і загнане життя,
Тулились до смерек, як до коханок,
Як ті ловили кулі у віття.
Струмки шептали тиху їм молитву,
Як впад котрийсь,
І мох їх накривав,
І листям ліс розповідав про битву,
Про друзів, хто ще зброї з рук не склав.
Не був там час на довгі панахиди,
Їх проспівали кулі ворогам.
І лиш відлунням зойкали Бескиди
З гранат на кожен, лишений їм, шрам.

Їх ліс прийняв.
Вони зайшли у нього.
Був кожен інший, лиш один наказ.
Не мовлений словами, тільки серцем.
Вони й там далі є
І дивляться на нас.

Б. Малина, 2000

Бійка на Хрещатику стала наслідком вторгнення, вважає російський депутат

Політична й соціальна напруженість в Україні буде підсилюватися, що пов'язано, зокрема, з політикою влади в міжконфесійній сфері. Про це заявив директор інституту країн СНД, депутат Держдуми Росії Костянтин Затулін. "У березні вибори, у січні - вступ у дію політичної реформи, все це буде тільки загострювати ситуацію, і в основі цього незмінне бажання влади реабілітувати бандерівців (УПА) і розколоти православну церкву - російську й українську", - заявив він. На думку Затуліна 14-15 жовтня, під час масових демонстрацій на підтримку канонічного православ'я в Києві, тема розколу православної церкви була у центрі уваги громадськості України. Як повідомлялося, одним із приводів для цієї акції стало нещодавнє переміщення до Києва зі Львова штаб-квартири уніатів. Також невдоволення віруючих УПЦ МП викликала активізація в Україні Константинопольського патріархату. "При нинішньому президенті й за підтримки існуючої влади відбулося не тільки переміщення штаб-квартири уніатів зі Львова до Києва. Після двох поїздок пана Ющенка в

Стамбул, поїздок інших його, колишніх співробітників, таких як держсекретар Зінченко, до патріарха Константинопольському Варфоломію, останній оголосив про створення своїх подвір'їв у Львові й Києві", - сказав Затулін. Він заявив, що створення константинопольських подвір'їв у Львові й Києві "за всіма церковними канонами означає скандал, означає вторгнення константинопольського патріархату на канонічну територію московського патріархату". На думку політолога, нова українська влада вибрала два принципових напрямки, це - реабілітація УПА й "насадження окремої від Москви православної церкви, яка через якийсь час попаде під вплив уніатів і католицтва".

Книжка про підпілля 1961-1991 рр.

Нове слово у документалістиці підпільної боротьби — так охарактеризував свою фундаментальну працю «Українська загальнонародна організація (УНФ-2). Дослідження, документи, матеріали» кандидат історичних наук Юрій Зайцев, презентація книги якого відбулася 1 грудня, у Львові. За словами п. Юрія, цей документальний двотомник узагальнює діяльність підпільної Української загальнонародної організації «Український Національний Фронт – 2», створеної у 1961 році в Долинянському районі на Івано-Франківщині. «УНФ-2 ставила своєю метою здобуття незалежності України шляхом всенародного референдуму. Унікальність цієї організації полягає ще й у тому, що вона проіснувала близько 30 років — небувалий термін в історії підпільного руху нашої держави», — зазначив Юрій Зайцев. За словами автора фундаментальної праці, вона написана на основі матеріалів КДБ, які надала Служба безпеки України в Івано-Франківській області.

Оттавський актор Олег Белкін зіграв роль Степана Михалюка

Цього літа канадська студія документальних фільмів Eric Santerre Mystery-Documentary провела зйомки наступної своєї серії. Цей новий документально-художній фільм "How I encountered the UFO", котрий незабаром вийде на екрани, є цікавим для українців у Канаді з двох причин. Перше, на головну роль у фільмі з поміж багатьох кандидатів був вибраний і запрошений колишній львів'янин, котрий тепер проживає і є добре знайомий в Оттаві, чудовий професійний актор Олег Белкін. Це далеко не перша його роль тут у кіно, хоча й дещо відмінна від попередніх фільмів. За час свого перебування в Канаді він знявся у фільмах "Hollow Point", "The Nights in St. Petersburg", "La Face Cachée de la Lune", "H2O", "Perfect Neighbor", побував поліцейським офіцером у фільмі "World of Trouble" або кремлівським міністром оборони у "The Sum of All Fears" компанії *Paramount Pictures*. Крім цього він відомий і з ряду телевізійних серіалів як "10-07", "L'Affaire Kafka", "The Vernissage", "Six Characters in Search of an Author", "Today We Improvise". Але остання робота Олега Белкіна є цікава ще й тим, що головним героєм, про якого йдеться у цій кіно-розповіді, є реальний чоловік – українець Степан Михалюк. Історія, яка сталася з нашим земляком у 1967 році побіля Вінніпегу, увійшла в класичний арсенал загадкових пригод та подій Канади. Свого часу вона була заслухана і викликала дебати в канадському Парламенті. Документальна студія Eric Santerre Mystery-Documentary постановила зняти фільм про цей таємничий випадок, який досі відомий далеко поза межами Канади, але тільки не українцям. Спеціально для наших читачів, особливо тим, що ніколи не чули про трафунок із С. Михалюком, "Оттавський Вісник" пропонує у скороченні підбірку матеріалу про це.

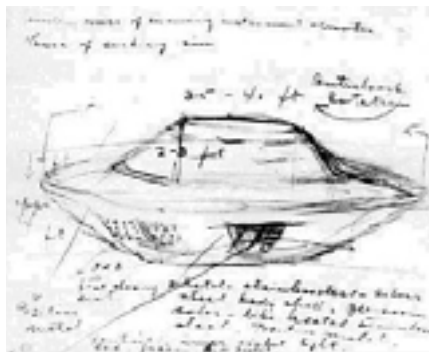

20 травня 1967 року, святковий у Канаді День королеви Вікторії розпочався для 52-літнього канадця Степана Михалюка з Вінніпегу досить звичайно. Він заглибився до лісового масиву у резервації Вайтшелл Форест, з метою зробити дослідження місцевості Фалкон Лейк у провінції Манітоба, яка знаходиться на кам'яних кручах Великого Канадського плато близько 75 км на північ від американського кордону. Сам Фалкон Лейк є містечком-курортом у південній околиці провінційного заповідника Вайтшелл Парк. Взагалі, цей парк знайомий наявністю різних мінеральних копалин, із-за чого тут було засновано декілька малих шахт. Як геолог, Степан Михалюк не раз працював у цьому районі. Він був працівником одного промислового підприємства у Вінніпезі, крім того був механіком у галузі автомобільного обладнання, добре знався і мав неабиякий досвід праці зварника та робіт із різними металами. Напередодні він прибув у Фалкон Лейк зі свого дому у Вінніпезі і зупинився на ніч у мотелі біля швидкісної траси Транс-Канада Хайвей.

Near Falcon Lake Whiteshell Provincial Park
Manitoba, Canada, 20 May 1967, 12:15 p.m.

Михалюк вийшов з мотелю о 5:30 ранку і попростував на північ до лісового масиву парку. Приблизно десь у 9 ранку він знайшов кварцову жилу біля невеликого струмка. В 12:15 його увагу відволікло гелготання гусей. Він підніс голову і був здивований тим, що побачив два червоних блискучих сигаро-подібних об'єкти, які рухалися під кутом 45 градусів. Їх вигляд, по мірі наближення, ставав дедалі округлішим, а пізніше змінювався на диски. Коли об'єкти достатньо наблизилися, Степан міг розгледіти їх дискову форму. У той самий час, один з об'єктів приземлився десь у 50 м від нього. Другий ненадовго завис над ним, після чого помчав з неймовірною швидкістю. Поки він оглядав нерухомий диск, той змінив свій колір з червоного на сирій, а тоді став срібного кольору, так ніби об'єкт охолоджувався. Наступні півгодини Степан провів біля каменя, наносячи на папір креслення об'єкту та деталі того, що він бачив. Цей прилад мав форму блюдя, розміром до 12 м у діаметрі і залишався на кам'яному плато досить довго, аби Михалюк встиг детально зробити свої чорнові малюнки.

Креслення Михалюка, зроблене біля об'єкту

За півгодини, на об'єкті відкрилися бокові двері, і стало видно освітлений інтер'єр. Михалюк насмілюся підійти ближче. На цей момент його інтерес досяг максимуму, і він наблизився до апарату. Як механік, він був у захопленні від якості, з якою цей апарат-диск був виготовлений, ніби відлитий з сучільного блоку неіржавіючої сталі.

На об'єкті не було видно жодного з'єднання чи заклепки, лише вузьенькі шпаринки на закругленому куполі диску.

Бокові двері розміром десь 0,6х1,0 м, відкрилися досередини і стало видно яскраве пурпурове світло. Коли Михалюк почав наближатися до пристрою, на відстані біля 15 м, він почув досить високі людські, чи принаймні людиноподібні, голоси, що виходили з апарату, один - більш високий від другого - але розрізнити, на якій мові говорилося, було неможливо. На апараті не було ніяких надписів, аби визначити його приналежність, а Михалюк, який на той час абсолютно не припускав існування будь-яких "маленьких зелених інопланетян" і далі мав тверде переконання, що прилад цей був земного походження. Він був впевнений, що конструкція є секретним американським випробувальним апаратом, який (бо ж неподалік кордон із США) здійснив вимушену аварійну посадку аби щось направити. Підійшовши ближче до об'єкту, він саркастично гукнув: "Окей, янки-бойз, маєте проблеми? Виходьте і побачимо, що можна зробити з цим зробиш." Відповіді не отримав, але голоси зникали. Відкашавшись трохи, збуджений Михалюк обережно спитав українською мовою. Далі не діставши відповіді, він почав звертатися до невидимих співрозмовників всередині апарату німецькою, італійською, французькою та російською - всіма мовами якими він володів, - а потім знову перейшов на англійську та українську. Коли усі знані ним мови були вичерпані, він таки наважився подивитися всередину апарату через двері.

Стримуючи хвилювання, Михалюк наблизився до відкритого люку і запхав свою голову до середини приладу. Його очам відкрилося панель приладів з горизонтально і діагонально розміщеними світлами. Також було видно щось на зразок комп'ютера із світлами, які несподівано і хаотично мерехтіли... Розглядаючись через цей відкритий люк, Степан помітив, що товщина стінки диску була близько 15 см, а поверхня нагадувала стільники бджолиного воску з вуликів. Вивчаючи зовнішню поверхню приладу, Михалюк відмітив, що вона виглядала як гладке кольорове скло і на собі не мала ні тріщин, ні жодних смужок. Мимовільно, він поклав руку на ідеально гладку поверхню апарату, маючи на ній рукавицю з гуми. Рукавиця розплавилася майже миттєво.

Не бачачи нікого всередині, Степан трохи відсунувся назад. Раптом, три панелі, що складали двері "тарілки" зсунулися разом і вхід до апарату закрився. Прилад почав обертатися проти годинникової стрілки і розвернувся таким чином, що вихлопні отвори опинилися як раз проти дослідника. Прилад зробив з них викид гарячого газу. Від температури вихлопу одяг Михалюка спалахнув, а його самого збило з ніг. Розмір вихлопного пристрою був 25х15 см і мав послідовні однакові стандартні розміри отворів діаметром по 5 мм.

Гарячий газ із цих отворів потрапив Михалюкові на груди, пропалив сорочку, нижню білизну і спричинив страшний біль. Він зірвав палаючий одяг і жбурнув його на землю. А у той самий час, пристрій піднявся одгори і помчав геть, залишивши переляканого і обпеченого Михалюка на землі. Струмені газу, що підпалили його одяг, залишили слід що виглядав ідентично з розташуванням отворів вихлопного пристрою. Опік, який втаврувався на його шкірі, детально повторював розмір і візерунок отворів.

Після відльоту об'єкту, Михалюк почув у повітрі сильний запах горілої електроізоляції, до якого примішувався сірковий запах, що

він був помітив і раніше. Від одягу, що він скинув на землю, запалав мох і Степан затоптав вогонь ногами. Майданчик, на якому приземлилася "тарілка", виглядав ніби виметений мітлою і утворював коло 4,5 м. Це коло складалося з голок сосни, камінців, землі та листя. Але на самому камінні не залишилося нічого. Усе, що перед тим, там знаходилося у цьому діаметрі, було зібране вкупку посередині кола висотою 10 см.

Михаляк дійшов до місця, де він залишив свої речі і побачив, що стрілка на компасі обертається хаотично, і минув якийсь час, поки вона стабілізувалася. Коли Степан знову вернувся до місця посадки аби оглянути його детальніше, він відчув нудоту та приступ різкої головної болі. Нудота переросла у жакливу рвоту. Він вирішив йти назад до мотелю, але його шлях був не раз перерваний нападами нудоти.

Нарешті він дістався дороги-хайвею, приблизно за 1,5 км від місця, де вступив зранку до лісу. Ідучи по дорозі, він побачив автомобіль поліції, що рухався йому назустріч, і спробував його зупинити. Авто проїхало повз, але хвилиною пізніше повернулося назад. Поліцейський вислухав розповідь Михаляка, але досить скептично відповів, що має багато інших обов'язків до виконання, після чого повернувся до свого патрульного автомобіля і від'їхав.

Дві години пізніше, з болями у голові і з приступами рвоти, Степан повернувся до мотелю. В 4-тій пополудні він спитав де можна знайти лікаря. Йому повідомили, що найближчий лікар є лише за 70 км у Кенорі, Онтаріо, на схід від Фалкон Лейку. Михаляк вирішив ліпше повертатися до Вінніпегу, ніж пхатися до сусідньої провінції. Наступний автобус мав бути лише 8:45 вечора, тож він повернувся до своєї кімнати щоб подзвонити дружині. Без подробиць, повідомив тільки, що з ним стався нещасний випадок і попросив її передати синові, аби той зустрів його на автобусній станції.

Також аби застерегти від незрозумілого отруєння інших можливих відвідувачів парку, він подзвонив до редакції газети "Winnipeg Tribune". Сподівання, що хтось з редакції буде зацікавлений його історією і приїде на місце події, а заодно допоможе дістатися до лікаря, себе не виправдали. Це була субота, відділ новин не мав досить людей і попросту відмовив його проханням, тим паче, що Михаляк більше потребував допомоги, а не хотів звертати на себе журналістську увагу.

До Вінніпегу він прибув у 10:15 вечора, його зустрів син і, коли побачив стан свого батька, негайно повів його до лікарні "Misericordia". Поліцей, після розмови з потерпілим, намагався представити випадок з ним на звичайний побутовий обпик розпеченою решіткою від барбекю (мангалу) - хоча це і викликало сміх, бо тоді слід опіку мав би бути протилежним до існуючого...

У лікарні Степан дістав медичну допомогу для опарення 1-ої категорії, йому дали заспокоюючі ліки і відпустили додому. Прийнявши ванну він відразу заснув. Наступного ранку Михаляк мучився ще сильнішими болями, а його родина почула надзвичайно поганий запах від його тіла та з рота. Їжа у нього далі не трималася, але оскільки він не чувся голодним, то це його не хвилювало. Занепокоєння викликало те, що коли Михаляк став на вагу в ванній, шкала показала, що лиш за останні два дні він втратив 3 кг.

Ще двома днями пізніше його обстежив місцевий лікар і призначив йому обезболювальні ліки та таблетки від морської хвороби. Степан далі страждав від розвільнення шлунку, загальною неадекватністю м'язів рук і ніг, періодичною слабкістю, відчував дисбаланс і безперервну нудоту. Давався знати поганий оббіг крові, невдовзі суглоби запухли. Його переслідував дивний запах з місця посадки літаючого об'єкта, але так ніби тепер джерелом запаху було його власне тіло. Під час обстеження було встановлено розрідження волоссяного покриву на голові і нижній та верхній частинах тіла. Зліва поміж грудною кліткою і животом, велетенським квадратом виступала велика кількість червонуватих, овальних, злегка здутих пухлин, що виглядали симетрично і правильно розташованими. Ці спечені пухлини відповідали опіку першої категорії. Згоріла нижня сорочка мала дірки з обвугленими краями а випалена частина одягу співпадала з місцем опіку на тілі. Лікування продовжувалося більш як 1,5 року, але симптоми періодично поверталися. Назагал, Михаляк був обстежений 27-ма лікарями, але не дістав переконливої відповіді чи пояснення свого стану, аж врешті у серпні 1968 року він звернувся до клініки Майо (Mayo) у Рочестері в американському штаті Міннесота.

...продовження на стор. 25

Весілля року в Україні: Євгенія Тимошенко та Шон Кар

Про весілля доньки Юлії Тимошенко Євгенії і англійця Шона Кара говорили й писали майже півроку. І ось нарешті у жовтні воно сталося, створивши в українській політкультурі новий різновид шлюбного піару – адже дочки Ющенка, Литвина і Кучми виходили заміж у підпіллі сімейного кола. Цього

разу постать мами і колоритність нареченого надали події небувалого ажіотажу. Раніше святкування планували провести в одному з йоркширських замків у Британії. Потім, що одруження пройде в Києво-Печерській Лаврі, яка все ще належить УПЦ Московського патріархату. А оскільки молодий прийняв православ'я, при чому саме в Київському патріархаті, весілля відбулося у храмі Преображення Господнього у Видубицькому монастирі. Обряд тривав хвилин п'ятдесят. Присутні англосаксонські гості у червоних смокінгах та колоритних шотландських національних костюмах впереміжку із співаками місцевого хору у вишиванках, рокерами, особами із зачісками рожевого кольору, панківськими чубами і татуювання на скронях, мотоциклістами, українським політичним та бізнесовим бомондом, під кельтську мелодію та бемкання церковних дзвонів зустріли молодят на виході з храму під спів "Ой коси, коси ви мої, довго служили ви мені". Привітав молодого і гурт "Борщ", з яким в Києві тепер співає іноді Шон Кар.

Британська газета "Індепендент" у заголовку наголосила на тому, що парю стали донька мільярдерки і лідський рокер. Газета зауважує, що "пересічний англієць одружився з дівчиною, родину якої за статусом можна порівняти хіба з королівською. Імідж Шона Кара і його минуле викликало неоднозначну реакцію в Україні". А газета

"Таймс" під заголовком "Українська спадкоємиця пов'язує життя з шевцем із Лідса" наголошує, що "Євгенія Тимошенко - 25 років, як вважається, спадкоємиця статків близько 6-ти мільярдів, мати – колишня прем'єр-міністр" та "Шон Карр – 36 років, довговолосий рокер, мав майстерні ремонту взуття в Лідсі, має десятирічну доньку" стали на рушничок щастя. І "Таймс" і "Індепендент" написали про весілля у Києві в розділі домашніх, тобто британських новин.

НАШІ ЖЕРТВОДАВЦІ

Українська суспільна служба в Оттаві дякує всім жертводавцям, які своєю підтримкою уможливили діяльність нашого відділу та випусків його друкованого видання "Оттавського Вісника".

Серед них Катерина Мурфі, Галина Мокрушина, Марта Корбутяк, Оксана Башук-Гепбурн, Оля Генрі, Юля Войчишин, Ніна Ромас, Раїса Гордійчук, Ірина Смішна, Роман Якубов, Євген Штендера, Роман Осадчук, Тарас Залуцький, Андрій Савчук, Денис Ковальський, Микола Туринський, Марія Стебельська та інші. Ще раз зазначимо, що "ОВ" виходить у залежності від зібраних коштів. На жаль, їх звичайно замало, аби видавати "ОВ" регулярно. Крім цього, аби самоокупити кошт друку, ми змушені зменшити безкоштовне розповсюдження "ОВ", і ввести символічну оплату, а для тих хто користується комп'ютером, нагадуємо, що ОВ можна дивитися та роздруковувати з веб-сторінки Інтернету, зафундованій п. Євгеном Штендерою (<http://ov.ottawalitopys.org>), яку вже на даний час відвідує понад чотириста читачів. Долучайтесь. Як до читання так і фінансування.

Дмитро Видрін - один з найцікавіших представників українського політикуму. Ця людина офіційно й за чутками радила чи не всім діячам кийського політичного бомонду. Однак, навряд чи хтось із сильних світу цього в Україні, хто платив Видріну пристойні гонорари, сумнівається в його ефективності. Йому завжди є що порадити... Але варто віддати належне відомому політологу -

політичний світ України його очима стає цікавим і якоюсь мірою забавним. Хочеться навіть вибачити авторів брудної політики, оскільки, як стверджує пан Видрін, тільки вона й може бути ефективною. Подаємо уривки з інтерв'ю "УП"

- Дмитре Ігнатійовичу, що ви думаєте про конфлікт Тимошенко й Порошенка?

- Знаєте, мені складно відповісти на це питання, оскільки я буду явно не об'єктивний. Так вийшло, що маленькі тендітні жінки мені завжди подобалися більше, ніж великі дебелі чоловіки. Крім того, я не бачу тут особливого конфлікту. Конфлікт, якщо бути понятию точним, це протиріччя між двома відносно рівновеликими величинами...

- Я розумію, про що ви говорите. Ви ж відомий "юлеман"! Але все ж таки, як щодо оцінки з позиції помилок? Чи не всі в політиці їх роблять? - Чому ж? Помилки роблять усі. У тому числі і Юлія Володимирівна. Інша справа, що помилки й недоліки талановитих людей, це зовсім не те, що помилки й недоліки бездарних. Недарма є прислів'я про те, що краще втратити з розумним, аніж знайти з дурнем. А що стосується безпосередньо Юлії Володимирівни, то, на мій погляд, можливо, найголовніший її недолік полягає лише в тому, що вона не користується бритвою.

- Непросто з вами... Думали, що ви розповісте якусь моторошну правду про того чи іншого політичного персонажа. - Може справа в тому, що я не колекціону в пам'яті "моторошні правди". Я якось уже зжився з нашим маленьким, але по-своєму обжитим і звичним політичним світом. Був радником у багатьох відомих політиків. І навчився, якщо не виправдовувати їхні вчинки, то акцентувати увагу на їх, скоріше, забавних, аніж демонічних якостях.

- До речі кажучи, а якою по-вашому повинна бути основна якість у радника президента або прем'єра? - Музичний слух.

- ?..

- Так, саме музичний слух або вміння вселити ілюзію, що він у тебе є, часто дозволяє мати особливі відносини зі своїм патроном. От пам'ятається, в 1994 році я став політичним радником Кучми. Десь через тиждень він запрошує мене полетіти з ним на уїк-енд у Крим. Для мене, природно, це велика гордість, я продумую всі політичні теми, на які може із мною говорити президент. Ми сідаємо в невеликий літак, накривий столик, легка закуска, коньячок (здається "Каховка"). Виходить президент, говорить: "Почекай хвилину, я зараз переодягнуся". Він іде у свою президентську каюту, а я поки приладжую серветочку до комірця й наливаю першу рюмочку. Тут виходить президент уже в костюмі "Adidas", але з гітарою. І запитує: "Ти любиш туристичні пісні?". Я кажу: "Обожнюю". Літак летить, я п'ю коньячок, і президент грає на гітарі (до речі, дуже непогано). Приємним тембром співає про барбарисовий кущ, про альпінський лісоруб... Іділія.

Проходить десь роки три. Я вже в опозиції до президента. І мене раптом запрошує радником прем'єр-міністра Марчук. Я працюю кілька днів, раптом Євгеній Кирилович дзвонить: "Як щодо уїк-енду в Криму?" Я кажу: "Велика честь" і перебираю всі теми національної безпеки, які ми, очевидно, будемо обговорювати. І от ми в Криму. Держдача №14. Євгеній Кирилович каже: "Вранці о восьмій годині сніданок, не спізнюйся, я люблю дисципліну". Вранці рівно о восьмій я спускаюся з другого поверху в обідню кімнату, все заливо сонцем, за величезним, на півстіни вікном, море, вже накривий столик на двоє. Стоїть коньячок (пам'ятається, "Ай-Петрі"). Я приладжую собі серветочку до комірця, наливаю першу рюмочку. Тут заходить Євгеній Кирилович і на ходу розминає пальці. Запитує: "Чи любите ви Брамса?". Я кажу: "Обожнюю". Він сідає до рюмочок. Грає (до речі, дуже непогано). Я дивлюся на море, попиваю коньячок... Іділія.

Кінець грудня 2003 року. Дзвінок по телефону, дзвонить прем'єр-міністр Віктор Федорович Янукович. Каже: "Непогано б нам познайомитися й проговорити деякі політичні сценарії розвитку подій". Я сідаю, продумую політичні теми, які можуть бути йому цікаві, потім під'їжджає машина й привозить мене до нього на дачу в Міжгір'я. Заходжу в обідню кімнату, накривий столик, стоїть коньячок (точно "Дачія"). Виходить Віктор Федорович. Ми знайомимось. Наливаємо по першій рюмочці. Він каже: "Почекай, я зараз". І через хвилину приходиться вже з баяном.

Запитує: "Як ти ставишся до шансону?". Я приречено приладжую серветочку до комірця й кажу: "Обожнюю". Віктор Федорович грає на баяні, співає (зненацька тенором) про бузок, що цвіте, про любов (до речі, дуже непогано)... Ну й так далі.

Тож, радник, це той, хто вміє слухати, а не говорити. Причому, як виявляється, слухати в тому числі й музику. А ці історії я розповів тому, що вони мене навчили ставитися до політиків не тільки як до якихось монстрів і злих демонів, що безупинно борються за владу і втілюють всі її пороки, але і як до звичайних людей зі своїми маленькими людськими слабостями й пристрастями. Все ж таки, виявляється, всі люди, принаймні, іноді. І це моє головне політологічне відкриття.

- А Юлія Володимирівна Вам ні на чому не грала? - Ні. Вона, по-моєму, не з тих, хто грає. А з тих, хто пише музику.

- Давайте повернемося до політики. Чи передбачали ви той розквіт, що відбувся у владному таборі? - Природно, передбачав, як і всі мої колеги, тільки не вгадав зі строками. Я думав, що він відбудеться трохи пізніше. Десь у січні, коли реально почнуть ділитися місця в списках і грошові фонди. Майданщики занадто захопилися самозахвом і самовихваленням, а всіх інших на свято запросити якось забули. У мене, до речі, виникло якесь де жа вю. Якось у четвертому класі вчителька повела нас у похід, на Ірпін, на риболовлю. Сказала, щоб всі, у кого є, взяли із собою вудки й ще по парі картоплин, по цибуліні. І от ми прийшли на Ірпін, і чоловік п'ять моїх однокласників піймало по рибиці. Відразу було організовано юшку з рибки, яку спіймали, зі спільної картоплі й лучка.

Потім вчителька сказала, що їсти юшку будуть тільки ті, хто спіймав рибку. І от п'ять чоловік з учителькою під чарівний запах ухи їли, пустували, веселилися, ляскали один одного по чолу дерев'яними ложками, а ми, 35 чоловік, що залишилися, сиділи мовчки навколо величезним голодним кружком. Тоді я зрозумів, що хоча формально вчителька була права, але у всьому цьому почувалася якась більш глибинна неправда й навіть знущання. І от коли майданщики один одного називали кращими у світі президентами, прем'єрами, один одному роздавали пости й ордени, веселилися й тусувалися у своїй вузькій компанії, я дуже боявся, що країна розколеться. Тільки не на Схід і Захід, а на нову привілейовану аристократію й нових маргіналів, а точніше нове холопство. А такий соціальний розкол страшніше географічного.

- По-вашому, ми вже спостерігаємо такий розкол? - Ми спостерігаємо те, як енергія схованого невдоволення й відчуження пішла не зовні, не в суспільство, а усередину самої команди.

- Відчуваю, що в Вас вже віє розчарування революцією... - У революції не можна розчаруватися, можна розчаруватися в окремих революціонерах.

- До речі, а чому ви всіх своїх давніх знайомих називаєте на ім'я й по батькові? Адже зараз як би мода називати всіх на імена, демонструючи демократичність, близькість знайомства з "сильними світу цього" і затушованість до влади. - Саме тому й називаю всіх на ім'я й по батькові, що не хочу нічого демонструвати. Крім того, мені подобається англійське прислів'я, що говорить, що фамільярність найочевидніший прояв хамства або, кажучи по-нашому, просто жлобства.

- Ну й на останок, що б ви побажали українському політичному бомонду? - Хочу побажати, щоб фази підлості в них ставали все коротшими й коротшими, а фази каяття все частіше й частіше. Хоча я розумію, що це абсолютна утопія.

- Чому ж? - Якось мій улюблениць, письменник Хеллер, на схилі віку сказав: "Виявляється, найбрудніший секс і є правильний". Отож, я все більше схилиюсь до переконання, що брудна політика - вона і є правильна, а точніше ефективна. На жаль.

Інтерв'ю Ірини Кухар

Бурята Єханурова просять привезти Далай-ламу

Лідер Партії Зелених Кононов має намір звернутися до прем'єр-міністра Юрія Єханурова за допомогою в організації візиту Далай-лами в Україну. "Навіть по своєму національному характеру Єхануров — людина спокійна, адже буряти були єдиним у колишньому Союзі народом, що сповідував буддизм", - сказав Кононов. "А буддизм, як ви знаєте, закликає до всесвітньої любові, примирення. Тому символічно, що саме така людина стала одним з лідерів України", - відзначив він.

Уроки Помаранчевої революції

Чи є підстави стверджувати, що Помаранчева революція була безкровною, як про це вже всі звикли говорити? Щоб відповісти на це запитання, варто згадати калюжі крові перед ЦВК 23 жовтня й закривавлені обличчя людей, побитих бандитами. Чи була тоді реальна загроза громадянської війни? На це запитання дає відповідь Ющенко, коли говорить, що ухвалення парламентом пакетної угоди 8 грудня 2004 року щодо зміни закону про вибори й політреформу якраз і було намаганням тодішньої опозиції запобігти громадянській війні.

Громадянська війна в Україні, безсумнівно, визрівала, й посилення на безкровний досвід сербської та грузинської революцій не є цілком коректним щодо українських реалій. Поза тим, що Мілошевіч і Шеварднадзе були типовими авторитарними диктаторами, вони мали над нашими тодішніми лідерами ту перевагу, що перший є сербом, а другий грузином, і сербові стріляти в сербів, а грузинові - в грузинів на початку XXI століття неможливо за жодних обставин. Нашим же рідним “кацапам”, Кучмі з Януковичем, стріляти в українців і тих неукраїнців, які співчували українській демократичній ідеї, не становило жодної проблеми. Із совєтською атрофованою мораллю і відсутністю страху перед Божою карою (бо атеїсти і навчилися хреститися лише після 1991 року) віддати наказ убивати людей на Майдані, серед яких були відсутні прибічники ідей Великої Росії, було лише питанням слушного моменту.

Генетична пам'ять народу, який за останні століття й особливо десятиліття зазнав жахливих людських втрат, мала б волати про те, що треба всіма силами уникати крові. Але закорінена ворожнеча, яка панувала на українській землі та величезна демографічна складова тих, хто вижив у голодоморах (а за законами “степових джунглів”, виживала гірша частина народу, бо імперія знищувала все працююче, духовне й здатне мислити) нагнітали дух конфронтації. Власне, саме ця аморальна складова тих, хто вижив у голодоморах, генетичним прокляттям лягла на свідомість навіть не дуже старих людей особливо зі Сходу і Півдня України.

Культивування ворога в образі української державності невпинно здійснювалося останніх 70 років, і тому кушнарівське “Вставай страна огромная” не було пустим гаслом, а керівництвом до дії закоренілої ідеології манкуртства.

Але для громадянської війни не достатньо лише розстрілу людей на вулицях, це було б просто придушенням повстання. Для неї потрібна була ворожа сторона, яка б прийняла жорстокий виклик. І така сторона була. Нашадки січовиків та упівців мають у своїх генах невпинний потяг до війни із загарбниками. Ця історична пам'ять не згасає так швидко і може потужно актуалізуватися в доленосні моменти історії. Про створення народного ополчення в Західній Україні говорилося небагато, але велика частина галицьких чоловіків і юнаків внутрішньо готова була боротися за свободу. І якщо перлиною донецького фольклору є “вишел в степь данецкую парень маладой”, то галицького є “лента за лентою набої подавай”. Одвічний страх Сходу України, персоніфікований в образі “бандеравца с автоматом” міг перетворитися на реальність.

Господь врятував Україну від крові. Яким чином Він Йому це вдалося, вже не так важливо. Вочевидь, що Солана з Адамкусом і Квасневським навряд чи могли в чомусь переконати антиукраїнську владу і її московських шефів. Радше за все доленосні переговори таємно велися у більш солідному та переконливому форматі, й не можна відкидати, що Буш і керівники Європи частково погрозами, частково задобрюваннями переконали Путіна (а не маріонетку Кучму) не втручатися брутально в Помаранчеву революцію в обмін на гарантії недоторканності для того ж Кучми з компанією. Підтвердженням цієї версії є те, що нікого з верхівки “бандитської влади” навіть пальцем ніхто не чіпав й, вочевидь, не має наміру цього робити. А втім, найважливішим є те, що український народ уперше у своїй історії справді громадянською позицією довів, що чинити з ним так, як чинили віками, вже неможливо, й збудити громадянську війну в Україні виявилось марною спробою.

Ілько ЛЕМКО

Президент Віктор Ющенко - перший із сучасних українських державних діячів, біля могили Симона Петлюри. Париж, цвинтар Монпарнас, 16 листопада 2005 року.

До суду через “справу паспортів”

Офіційний представник “Суперкому” Еяль Тухман заявив “Німецькій хвилі”, що Ізраїльська компанія “Суперком”, яка спеціалізується на випуску паспортів, може звернутися до міжнародних судових інстанцій з позовом проти українського уряду, якщо їй не заплатять усіх грошей відповідно до укладеного контракту, — повідомляє УНІАН. Він наголосив: його компанія на держзамовлення за своєю ексклюзивною технологією розробила українські закордонні та внутрішні паспорти нового зразка. Однак серійний випуск документів відтермінували, а створений для цього концерн ЄДАПС почав співпрацювати з іншим розробником, попри контракт із “Суперкомом”. Представник “Суперкому” зазначив, що українська сторона лише частково розрахувалася з компанією за надані послуги та обладнання. Тухман також зазначив, що вони прагнуть повернутися на український ринок і довести до кінця модернізацію громадянських документів, адже, на його переконання, попередні контракти і досі є чинними. Нагадаємо, що 11 березня Президент України Ющенко скасував указ Кучми щодо ЄДАПСу.

Yevshan 2006
UKRAINIAN CATALOG
~BOOKS ~GIFTS ~MUSIC

Yevshan 2006
ukrainian gift catalog

ORDER YOUR COPY TODAY
1-800-265-9858
www.yevshan.com

Ліс: куці, дерева...

Що може бути кращим у теплі осінні дні за спробу знову зблизитися з матінкою-природою?! Словом, варто на вихідні поїхати в ліс. Поки ще не облетіли листя і все живе не позалізло в свої нори у передчутті холодної та голодної зими. А зараз ще сухо, тепло і не страшно самому ходити між деревами. Дерев, куці, останні квіти, трава та ягоди. Ведмеді бродять, зайці бігають, рогаті лосі блукають, їжаки мандрують у тумані, сови вночі літають, журавлі курличуть... А найприємніше - майже немає собак і голубів. І так набридли в місті. Що може бути кращим для міської людини, яка п'ять днів відбарабанила на роботі, аніж впертися поглядом у грубезний стовбур дерева і послухати, як шарудить листя під ратицями дикого кабана, котрий біжить прямо на вас?! Що може бути кращим для тих, хто п'ять днів ламає очі об екран комп'ютера, чи для тих бідолах, чий зад уже задубів від безперервного сидіння в кріслі, як пройтися своїми ногами лісовою галявиною?!

Для мешканців деяких районів, із чиїх вікон таки видно ліс, взагалі влаштувати відпочинок дуже легко і просто. Потрібно тільки вийти з під'їзду - і ви в справжньому лісі. А от мешканцям інших районів потрібно кудись їхати, декому навіть сідати в літак, електричку чи, ще гірше, у маршрутку або автобус. Найприємніше те, що якщо обираєш відпочинок у лісі, то не потрібно багато фантазувати. Це, звичайно, не стосується поціновувачів шашликів під відро горілки і музичний супровід у вигляді блатного шансону. Можна просто йти і нюхати напоєне лісовими пахощами повітря, дати спокій голові й очам. Щодо флори і фауни, то можна пригадати шкільні уроки зоології та ботаніки й поправлятися у розпізнаванні грибів і ягід.

Небезпека, яку варто оминути

Не забувайте, що ліс - це не парк, де під кожним кущем сидить компанія. Навіть порадник по туризму суворо попереджує: якщо йдете в ліс, то, принаймні, повідомте всіх, кого можете, про те, куди ви прямуєте, щоб у разі чого по вас прислали вертоліт і бригаду рятувальників. Якщо поблизу нікого нема, то залишіть записку на столі біля газової плити з відповідним повідомленням. Великими буквами напишіть дату, час, коли вирушаєте, кількість людей, які йдуть разом із вами, напрямок подорожі і приблизний день повернення. Перед походом до лісу спробуйте поговорити з людьми, які там були, щоб поділитися досвідом. Якщо таких немає, то хоча б карту перегляньте чи намальований від руки план місцевості. Там знайдете хоч якісь орієнтири. Окрім дерев, ще можна натрапити на скелі, високовольні лінії електропередач, військовий цвинтар, мурашник, хатину лісника. Одягніться так, щоб ваш одяг і взуття підходили для місцевості та погодних умов - це також порада із брошури. У жодному разі не йдіть у вечірній сукні та туфлях на височенних підборах-шпильках.

Запам'ятайте, попереджує порадник, погодні умови можуть змінитися дуже швидко. Ви вийшли в ліс, коли було літо, а прийшли до лісу, коли вже випав сніг, а дерева вкрилися інеем. Якщо у вас немає не те що мобільних телефонів, а навіть пейджерів, то найкраще одягнути дітей у барвистий одяг - його швидше помітять, якщо вас шукатимуть за допомогою військових супутників. Переконайтеся, що все ваше спорядження - рація, автомат АК, портативний холодильник, ноутбук - у робочому стані. Якщо ви хоч на секунду сумніваєтеся щодо того, чи брати ту чи іншу річ, то не беріть. Зайва вага під час переходу через потічок тягнуче вас на дно. Якщо ви все-таки добралися до лісу з компанією, яка складається з більше ніж двох людей, то розробіть систему сигналів, аби не загубити один одного у лісі. Це може бути свист, якийсь вигук. Власники мобілок можуть скористатися телефонами. Усім іншим рекомендують носити зі собою мегафон. Коли проходите стежкою, обов'язково запам'ятовуйте дорогу, якою йдете, залишайте якісь позначки, наприклад, позначки на стовбурах. Приміром, можна написати великими літерами: "Тут був Вася". Банку фарби варто завжди мати зі собою. Пам'ятайте, без зорових орієнтирів людина в лісі починає кружляти, як лев африканською саваною. А якщо у вас сіла батарея

в мобільнику, одразу лізьте на дерево і кричіть, поки вас не збудить.

Якщо ж ви замерзли або зголодніли, то виберіть місце для вогнища та обладнайте його. Але розпалюйте вогонь так, щоб ліс не спалити і вас вовки не знайшли. Ніколи не залишайте багаття без нагляду, а то придуть чужі люди і виженуть вас.

Окрім того, якщо вірити пораднику, безпритульне вогнище може бути причиною лісової пожежі. Ніколи не пийте воду з річок та озер. Навіть якщо у вас труби горять, а в голові почали з'являтися мультфільми - усе одно не пийте. Можете впасти в холодну воду і втонутися. Єдині надійні джерела води - струмки. Там мілко. Поблизу місць, де ви побачите мертвих риб чи тварин, не можна навіть мити руки. А раптом прибіжить лісник і скаже, що то ви кинули динаміт у воду?! Будьте обережні, у лісі може бути трясовина. Обходьте її, а ще краще - оббігайте. Болотною водою також не можна користуватися. Вона має поганий присмак. Ще поблизу болота, як правило, є багато гадюк, жаб тощо. Пам'ятайте: збирати можна тільки ті гриби та ягоди, про які вам розповідали мама. Щоб уникнути отруєння ними, ніколи не куштуйте сирих грибів. Їсти можна тільки печені на вогні. Ніколи не збирайте грибів та ягід поблизу транспортних магістралей, а то вас переїде автомобіль.

Бійтеся наших братів менших

Уникайте тих диких тварин, які не хочуть уникати вас. Пам'ятайте, що небезпечними можуть бути навіть лосі та олені, якщо вони голодні. Майте на увазі: у людей і тварин є близько 150 спільних хвороб. Звірі можуть напасти на людину, якщо вони поранені, перелякані несподіванкою або захищають своє потомство. Коли бачите агресивних тварин, то найкращий спосіб врятуватися - втекти. Уникайте додаткових неприємностей із ними, особливо уночі - ніколи не залишайте їжу у вашому наметі або біля місця вашого відпочинку, краще покладіть її на дерево і самі там сховайтеся. Недоїдки закопайте якомога далі від місця відпочинку, щоб не прийшли ведмеді.

Будьте обережними, якщо наткнулися на змію, у них дуже нестійка психіка. Якщо ж змія таки вкусила, терміново витисніть із ранки краплі крові з отрутою, а потім висмоктуйте кров упродовж півгодини, акуратно спльовуючи її собі під ноги. Цього не можна робити, якщо є ранки на губах чи у роті. Потім необхідно накласти щільну пов'язку вище від місця укусу та негайно звернутися до лікаря (хоча який там у лісі лікар!). Пам'ятайте, що в лісі, особливо навесні, наймовірніше багато кліщів, комарів та інших поганих комах, які можуть причепитися до тіла. Якщо вас укусив, наприклад, кліщ, то не треба пробувати витягнути його, а слід якнайшвидше бігти до лікарні.

Але і це ще не все. Якщо ви опинилися біля поламаних дерев, то не затримуйтеся. Вони спираються одне на одне і, найімовірніше, упадуть на вас, варто лише подути легенькому вітерцеві. Краще не ховайтеся під високими деревами, хоча під низькими також не бажано перебувати під час грози з блискавками. Вогняна стріла може влучити у вас. Ніколи не пірняйте у незнайому водойму. Можете голову скрутити. Та й вода, мабуть, виявиться дуже брудною, а дно замуленим і заваленим сміттям. Спочатку акуратно обстежте берег і з'ясуйте, якою є заглибшки водойма та чи немає на дні каміння, залізяк, гострих гілок тощо. Уникайте води зі швидкою течією - це не ванна. Ніколи не плавайте поодиночці, а тільки разом із однодумцями. Будьте обережні - а раптом похолодає? Визмку водойма, як правило, вкривається кригою. Тоді ходити нею небезпечно. Пропустіть наперед когось зі знайомих, самі ж не йдіть. Навесні ситуація ще гірша. Коли крига темна, на неї взагалі ступати не можна - вона дуже ламка, ще й риба пробіє її проламами з іншого боку. Їй же, бідолаші, немає чим дихати. Якщо ж ви нічого в лісі не знайшли - ні грибів, ні ягід, ні лікарських трав для того, щоб потім пити з них чай чи прикладати до хворого місця, то не сумуйте. Повертаючись із лісу, завітайте в магазин і купіть собі трошки всього того, чого ви не збрали в лісі.

МАЙКЛ

3 ПАРЛАМЕНТСЬКОГО ГОРБОЧКА

Statements by Members
Thursday, November 16, 2005
Volume 140 • Number 151

Great Famine/Holodomor

Mr. Borys Wrzesnewskyj (Etobicoke Centre): Mr. Speaker, November marks one of the greatest tragedies in human history, when 7 to 10 million members of farm families which had just brought in record harvests, were deliberately starved to death in the breadbasket of Europe by the Soviet regime in 1932-33. The Stalinist regime perpetrated the Great Famine/Holodomor by making food illegal in Ukraine's countryside. Red Brigades under the direction of Lazar Kaganovich seized grain, prevented the starving population from leaving the countryside and then sent the food to the West for export. This was done to eliminate resistance to the forced collectivization of agriculture and to destroy Ukraine's national identity. On the eve of the 70th anniversary of Holodomor, the UN declared a week of commemoration in memory of the victims of the Great Famine in Ukraine. I join all members of the House in calling upon the Government of Canada to recognize the Holodomor of 1932-33 in Ukraine and to condemn this genocidal act of inhuman brutality by Stalin and his henchmen.

HOUSE OF COMMONS DEBATES

Stalinist Culturicide and Genocide against Ukrainians

Borys Wrzesnewskyj, M.P. (Etobicoke Centre): Hon. Larry Bagnell (Parliamentary Secretary to the Minister of Natural Resources, Lib.): Madam Speaker, the member for Etobicoke Centre does a lot of work in our party related to foreign affairs. Although he is a new member, I compliment the tremendous initiatives he has already undertaken and had effect due to his diligence, passion, energy and experience on some of the international issues. He has had experience in areas such as Ukraine, Somalia, Darfur and Sudan. Regarding the conflicts that are going on today that make it very urgent that we support this bill, does he have any examples of which he is aware that are at risk and could he discuss some of the international work in which he has partaken?

Mr. Borys Wrzesnewskyj: Madam Speaker, I thank the member for being very kind in his comments about my work. The work I have done over the last year has given me quite a perspective on some of the destruction that takes place in conflict zones around the world. The twentieth century was horrendous when it came to mass killings and cultural destruction. Some would argue it was a century of cultural genocide that often accompanied acts of human genocide.

The member mentioned Ukraine, which is part of my ancestry. It is fascinating because it ties back to the question of why, in the late 1940s to 1954, although a state party to these protocols, we did not sign on to them. One of the signatories to these protocols was the Soviet Union. A number of vassal states in central and eastern Europe were newly enslaved. There was a great dilemma at that time. If we signed on, were we providing the Soviet Union with another method to go about the very cultural destruction that it had clearly demonstrated over the previous years and decades?

We have to remember that this was the Stalinist regime. Stalin was a party to signing these protocols at that time. It was mentioned that its recent history was 1954. While I was not born at that time, I have some knowledge of that history. It was this same regime that committed genocide through the Holodomor, the famine in Ukraine in the early thirties. It was the same regime that burned down hundreds of churches in Kiev and throughout Ukraine. It destroyed thousands and thousands of churches and libraries. It was the same regime that burned down the archival library in Kiev, which held manuscripts and archives going back to the tenth century.

There was no question why we were unable to sign on with partners such as the Soviet Union at that time. It was signing on because it saw a particular advantage. It could use cultural institutions as the premises for military intelligence operations. The same regime performed a similar trick with the Helsinki accords. After signing the Helsinki accords, it immediately sent numerous people into the gulags.

It provides a little historical context as to why Canada did not sign on at that point in time. However, today is the right time. We have seen the destruction that takes place during times of war, especially today in Iraq. It is a terrible situation in that country. Unfortunately, one of the things that is not discussed is once this conflict is over, a lot of that cultural history, the repository of thousands of years of history of a people and of all civilization, will have been destroyed.

Папу мали вбити у Польщі—Івана Павла II мали вбити у червні 1979 року під час паломництва до Польщі. Таке приголомшливе зізнання зробив суддя Ф. Імпозімато перед італійською парламентською комісією, - передає Gazeta Wyborcza. Суддя розглядав справу після того, як 1981 року турок Алі Агза поранив Понтифіка на площі Святого Петра. Потім протягом багатьох років він провадив приватне слідство. Вперше замах на Папу планували 1979 року, пізніше на принципі був Лех Валенса, який у січні 1981 року приїхав до Риму. Як стверджує Імпозімато, замах на Валенсу не відбувся лише тому, що тоді планували вбивство Івана Павла II. Рішення про два замаху ухвалив радянський КДБ, послуги якому надавали болгарські агенти, а знала про все політична поліція НДР, завданням якої було знищення слідів.

Сперечайтесь у Флориді безбезпечно—Британські газети мають намір розмістити низку оголошень про те, що в американському штаті Флорида туристів можуть бути вбиті нізашо. Таке рішення ухвалили в зв'язку з тим, що у Флориді набрав чинності закон, який на вулиці дозволяє мешканцям стріляти у підозрілих осіб. Британці радять уникати конфліктів у цьому штаті й вживати заходів безпеки для захисту своїх сімей. "Плануйте під час відпустки відвідати Флориду? Будь ласка, переконайтеся, що ваша сім'я буде в безпеці. Перебуваючи у Флориді, уникайте конфліктів. Дуже обережно сперечайтесь із водіями на флоридських дорогах", - йдеться в одному з таких оголошень. Канадців, які теж часто люблять відпочивати у цьому штаті, це стосується також. Йдете там, думайте наперед.

ОГОЛОШЕННЯ

Якщо ви маєте будь-яке оголошення відносно винайму-пошуку помешкання, продажу і купівлі нерухомості або будь-яких речей, пошуку чи надання праці, знайомств, шукаєте однодумців, реклами у сфері послуг, або хочете оголосити про діяльність своєї організації чи фірми — звертайтеся до «Оттавського Вісника». If you have any advertisements (regarding rent, selling, buying, job offers or search, business advertisement, any kind of service — medical, real estate, construction, etc.), please contact "Ottawa's Kyj Visnyk".

До винайму

- В квартирі облаштована окрема кімната в центрі Києва (вул. Б. Хмельницького - письменницький будинок РОЛІТ) 300 евро в місяць, телефон, балкон, TV, пралька, сніданок/вечеря, можливо обумовити короткотерміновий побут, додаткову кімнату для другої особи, за домовленням зустріч-провід з/до літовища e-mail: tmarta@estart.com, тел. (380-44) 244-3667

Потрібно

- Активних і енергійних розповсюджувачів "Оттавського Вісника" в українській громаді у будь-якому місці Північної Америки на комерційній основі. Деталі за контактними адресами на 3-ій сторінці цього числа.

Продається

- Комп'ютер** з кирилицею, українськими програмами, пристосований для роботи з кирилическими текстами, принтер. Тел: (613) 761-5786
- Котедж** біля містечка Бушет на березі озера (100 км від Оттави на північ в сторону Манівакі.) Тел: (613) 596-6097
- Ваше здоров'я в ваших руках. Почніть знайомство з продуктом **Intra** вже сьогодні. Ваше тіло Вам не підкоряється? Може бути Вам здається, що Ви всі засоби вжили... Це не зовсім так! INTRA — тільки 30 грамів щодня. Відчуєте різницю! 237-8682
- Мед манітобський!** Чисто екологічний з канадського степу. Замініть цукор медом і відчуйте різницю. 866-8682.
- Парфюми (Духи)** від провідних виробників Франції, Англії, Швейцарії. **Більше двохсот сортів.**

Телефон - (613) 729-0042 Віталій.

Послуги

- Косметологія:** Manicure, Pedicure, Wax, Relax Massage, Make-up. 237-8682
- В'яжу гарно та якісно, ще й недорого.** Можна з ваших ниток, можна з моїх. Дуже цікаві дитячі моделі, усяких кольорів, також костюми на хрестини. 237-8682. Марина.
- Комп'ютерна робота:** Від збірки комп'ютерів до веб-сайтів під ключ. 237-8682 Володимир.

США не виконують обіцянок

Другий візит Президента Віктора Ющенка до США майже не відрізнявся від першого - привітання, слова, декларації. "В особі Америки Ви маєте надійного друга", - сказав Джордж Буш під час першого візиту Віктора Ющенка як Президента України до США. Відтоді минуло майже півроку, однак більшість обіцянок Америки так і залишилися словами та деклараціями, звичайними мильними бульбашками. Віктора Ющенка американські можновладці сприймають як героя революції, своєрідний символ, хоча в ньому треба бачити представника оновленої держави, який приїхав до США заради того, щоб налагоджувати якісно нові українсько-американські відносини. Пан Ніколас вдало зазначив, що багато американських політиків змінило свої краватки на помаранчеві під час виступу Ющенка у конгресі, але не змінило свого ставлення до України. І це справді так. Наприклад, обіцянка скасувати горезвісну поправку Джексона-Веніка так і залишилася обіцяною. Деякі представники американської влади поведуться так, наче для появи демократії в країні вистачить протестів на головному майдані столиці або лише успішних виборів. Вони применшують досить реальні виклики, пов'язані з будівництвом інститутів, необхідних для нормального функціонування демократії. Інші, прагнучи довести, що кількість "демократій" у світі зростає, схоже, більше стурбовані тим, щоб позначати на карті чергові країни як "демократичні", замість того, щоб створювати життєздатні демократії, які надавали б своїм громадянам справжню свободу, правосуддя й вищий рівень життя.

Обробка та адаптація: Богдан Малина

Заклад з дідьком

Колись, дуже давно, як Миколай ще мандрував по світі, він зустрівся з дідьком.

- Доброго дня Миколай – привітався дідько. - А чим ти займаєшся?
- Я? Та так собі, мандрую, – відповів Миколай. - Де не зайду, там і добре, що отримаю, від того і щасливий.

- О! То мало б бути дуже нудно! – з насмішкою вигукнув дідько. – Я маю добру ідею! Знаєш яку?

- Навіть не уявляю.

- Давай поб'ємося об заклад. Тоді і час ітиме скоріше.

- Про мене, час і так іде своїм плином дуже добре, але, якщо хочеш, то давай закладемося.

- Чудово! – втішився дідько. - Але хто виграє – той зможе з'їсти переможця!

- Добре, - погодився Миколай. – Тож смачного.

- Хм, - задумався дідько, - а на що ж би нам засперечатися?

- Давай, тоді... ну, хоча б вгадаємо, хто що з нас думає, – запропонував Миколай.

- Згода, - вдарив по руці рогатий.

- Ну то гаразд, - засміявся старий. – Тоді ти давай думай за щось, а я буду пробувати вгадати.

Дідько замружив очі і кілька хвилин нерішуче перебирав копитами, вирішуючи, за що б то подумати. Враз йому прийшла до голови думка і він про себе задоволено засміявся – “ось на цьому, недоумкуватий святче, я тебе і впіймаю!”. Він відкрив свої хитренькі очиці, і заклавіши лапи на грудях, самовдоволено запитав:

- Ану тепер, вгадуй про що я думаю!

Та поки рогатий із закритими очами вирішував, про що б це йому подумати, Миколай уважно спостерігав за ним. І помітив як він смачно облизався і ликнув слину.

- Ти думаєш, коли виграєш заклад, як це смачніше мене приготувати – чи це всмажити, чи впекти чи зварити...

Заскочений дідько аж присів.

- Прокляття! Ти вгадав, - зашипів він. – Як тобі вдалося? Але то немає значення. Тепер буду вгадувати я! - “Ат, нема чим перейматися, то є святий – заспокоїв він сам себе, - що той старий там може мати в голові, крім святого! Легко буде його розгадати”.

Миколай закрив очі, щоб щось почати думати, але як тільки його повіки склепилися, голова поникла, а довга біла борода спочила на грудях. Цього дня він перейшов величезну відстань, і змучений, несамохіть, майже відразу задрімав. За хвилину він отямився, зігнано протираючи очі від несподіваного нападу дрімоти.

- Ага! – переможно вигукнув дідько. - Тут я тебе і злапав! Ти думав за Бога!

- Ні, не вгадав - винувато відповів Миколай. – Я нічого не думав, бо випадково задрімав.

Дідько аж надувся від злості. Він би радо обвинуватив старого у брехні, але навіть сам чудово знав, що святий Миколай ніколи нікого не обманює.

- Ну добре, - приязно відізався Миколай. – Ти програв, але я даю тобі ще один шанс. Давай вгадаємо, хто що має в руці.

- Добре - перемагаючи свою гордість, пристав на це дідько.

- Ну то я починаю. – І Миколай, приглядаючись до землі, почав крокувати взад і вперед. Зненацька він раптово нахилився, простягаючи руку до землі, ніби щось піднісши.

Хоч як уважно не слідував за ним дідько, але широченні рукави Миколая заважали йому побачити, що ж він підніс. “Старий знов хоче зтраскати з мене вар'ята! – запевнив себе подумки хвостатий. - Насправді ж він не підніс нічого. Так як і попередній раз, коли не мав жодних думок в голові”. І будучи впевненим, що тепер він виграє, підскакуючи, радісно вигукнув:

- А-а дурнуватий святий! Нічого не маєш!

Замість відповіді, Миколай, усміхаючись, простягнув руку і показав в жмені кілька прутиків.

Ошелешений дідько спочатку втратив дар мови! А коли він вернувся, з його грудей вирвався несамовитий крик розпачу! Він програв заклад! Гірше того – тепер він належить до святого від кінчика хвоста до чубчика рогів. Миколай може зробити з ним все, що забажає! Навіть з'їсти! Здрігаючись, він уявив себе на рожні, приправленим спеціями. Від страху йому аж скорчилися копита.

Та Миколай, глянувши на зіщуленого дідька, все зрозумів і весело розсміявся.

- Бідний дідько! Чи ти б насправді міг подумати, що я хотів би тебе з'їсти. Це ж була якраз твоя затія. Для мене буде досить, щоб ти служив мені один день на рік, і в цей день ще будеш мені розповідати про всі свої гріхи. А з цих прутиків, зробиш різку, і роздаватимеш її всім тим, кого тобі вдалося спокусити. А решта днів у році, роби що собі хочеш.

...

Ось так великодушний Миколай вибачив навіть дідька, хоч міг змінити його поведінку. Лиш раз на рік, у день 19 грудня, дідько служить добру, ходячи з Миколаєм і розповідає йому про свої гріхи, чи точніше, про тих людей, котрих він намовив до гріху. З тих пір люди цього дня, крім подарунків, також знаходять під подушками різки, з котрими у своєму мішку, носить за Миколаєм дідько, на згадку про проганий ним заклад.

Дванадцять питань

Ще за часів, коли довкола Чорного моря, в котрий бік не піди, жили тільки християни - були дуже бідні чоловік і жінка. Щоб заробити якийсь харч на святкову Різдвяну вечерю, чоловік вибрався в далеку дорогу. За кілька місяців праці, йому вдалося заробити мізерні гроші, але він був і тому радий. Та вертаючись додому, на нього наскочили розбійники і забрали навіть цей злиднений заробіток. Голодний та обдертий, він навіть не наважувався показатися жінці з порожніми руками і так залишився сидіти на краю дороги, гірко плачучи.

Аж тут біля нього спинився перехожий незнайомець.

- Мій друже, чому ти такий сумний?

- Як же ж я не можу бути сумний – відповів чоловік. - Ми з жінкою гірко бідували, я вирушив на заробітки і все що вдалося зібрати - в мене відібрали. Тепер ми обоє є приречені на голодну смерть. Я навіть не хочу йти додому, бо жінка чекає мене з надією, а як я їй скажу, що нічого не маю!

- О, як так, то я можу допомогти тобі, - сказав незнайомець з хитрим блиском в очах. – Я позичу тобі гаманець в якому ніколи не бракує монет, і ви зможете прожити цей рік без голоду, але звичайно, не просто так. За це, ти маєш пообіцяти мені те, що з'явилось в хаті, поки тебе не було. Рівно за рік, я прийду за своїм боргом, і якщо ти не захочеш мені це віддати, то мусиш відгадати дванадцять питань. Але якщо не відгадаєш, хоч одного з них, то крім цього я заберу собі ще тебе і твою жінку.

“Що ж там могло з'явитися, крім ще гіршої біди? - подумав про себе чоловік. – Треба погоджуватись, бо все рівно доведеться помирати з голоду, і це не за рік, а вже тепер.”

- Хай буде, – згодився він.

- Чудово! – врадувався незнайомець. – Ти є мудрий один! Тримай калитку з грішми і побачимося за рік.

Чоловік на ослаблених з голоду ногах, аж летів додому, ошасливлений таким несподіваним закінченням своєї лихоті пригоди, щоб чимскоріше поділитися з жінкою цією новиною. Та тільки вдома він зрозумів що сталося – жінка народила за час його відсутності дитину, і її, не знаючи про це, він так необережно проминяв незнайомцеві! Капшук з грішми пік його в руку і незважаючи на те, він чувся ще більше обкраденим, ніж коли на нього напали розбійники.

Надібравши трохи монет, для того хоч купити необхідних харчів, чоловік знову вирушив у подорож, щоб відшукати незнайомого і вернути йому гаманець та відмінити договір. Але незнайомця вже не можна було ніде знайти. Щораз менше часу залишилось до

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ

призначеного ним терміну. Аж тут він знову опинився на знайомій дорозі, недалеко від того злочасного місця, плачучи на свою гірку долю.

І на цей раз біля нього зупинився добродушний старий з довгою білою бородою і таким самим волоссям.

- Чого, чоловіче, так вбиваєшся? – запитав він.

Бідолаха розповів йому всю свою пригоду з незнайомцем. Старому стало шкода чоловіка.

- Ну не журись. Гм-м... Кажеш, незнайомий говорив за питання... я прийду до тебе в цей день. Я називаюся Миколай, а то якраз буде на мої іменини.

В призначений час Миколай завітав у гості до чоловіка.

- Тепер закрий двері і сиди тихо, бо інакше все зіпсуєш. Якщо хтось стукатиме до дверей, я буду відповідати замість тебе.

Як тільки засутило, в двері хтось голосно загупав. Миколай застерезливо підніс руку до господарів, наказуючи їм сидіти тихо. Навіть мала дитина в колиці замовкла.

- Хто там? – спитав він через двері.

- Це я, власник гаманця, прийшов за своїм, – обізвався самовпевнений голос знадвору. – Але хочу наперед почути відповіді на свої питання.

- Добре, питайся.

- О, аж так! Тоді що таке один?

- Бог є один, ні більше ні менше. Така моя відповідь.

- У-у! Чоловіче, це правда! А скажи мені що є два?

- Адам і Єва – предки всіх нас.

- О-о! І це правда, а що є три? – вже настороженіше спитав незнайомиць.

- Ісус, Йосиф і Марія.

- Чоловіче, ти й справді багато знаєш. Тоді тепер скажи що таке чотири?

- Матвій, Марко, Лука та Іван. Чотири євангелисти.

- А що таке п'ять? – голос почав бути щораз більш тривожним.

- Рани на тілі Христа. Дві на руках, дві на ногах і одна на боці. – незворушно відповідав Миколай.

- І це знаєш!!! А що є шість?

- Дні, в які Бог створив світ.

- Е-е-е! – почав нервуватися незнайомиць. – А що таке сім?

- Сім свічок на семисвічнику єрусалимського храму.

- Так, мушу погодитись. Ти не простий один. А що таке вісім? – щораз роздратованіше чулося з-за дверей.

- Благословення Христа під час Нагірної проповіді.

Розхвилюваний незнайомиць надворі вже почав кричати.

- Ну цього вже ти не вгадаєш! А що таке дев'ять?

- Дев'ять ієрархій хорів небесних, які оточують Господа нашого Гоґ-серафими, херувими, престоли, владарства, сили, власті, начала, архангели і ангели.

- А що десять? – задихаючись, несамовито завив незнайомиць

- А ти, бідний, не знаєш? – покепкував Миколай – Заповіді Божі!

Чуючи відповіді, незнайомиць з люті і розпачу не тільки втратив мову, але і збився з послідовності питань.

- Що таке дванадцять? – заволав він, скрегочи зубами. – Але ж я знаю більше за тебе!

- Апостоли Христові! – відповів Миколай. – А якщо знаєш більше за мене, то давай і я тебе щось запитаю.

- Питай!

- Що таке тринадцять?

За дверима запала тиша, і за якийсь час обізвався розгублений голос.

- Тринадцять...? Я не знаю що це, і ти не знаєш. Нема тринадцять!

- Є! – вигукнув Миколай. – Є мій друже. Це ти сам – дідько у власній особі! А тепер згинь і більше не маєш права приходити до цієї хати. Йди там, де тобі призначив бути Господь!

Заскочений дідько, а це був саме він, спохватився, що забув за одне питання.

- Ще одне!!! – вхопився він за останній шанс.

- Нема! – відрубав Миколай. – Ти хотів дванадцять питань, така була твоя умова, тож так їх було, і разом маєш дванадцять відповідей. Ти все використав. А за це, що хотів обдурити бідака, що не спокусився навіть на капшук твоєї бісової мами, в якому завжди є монети, залишиш його дитині, аж, поки вона проживе, що їй Господь

призначив. А тепер геть!

Надворі страшно загукотіло і враз стало тихо.

- Ну, тепер можна йти. – Миколай відкрив двері, збираючись виходити. Перестрашені чоловік з жінкою із сльозами на очах, підбігли до нього, дякуючи за порятунок їхньої дитини.

- Не бійтеся, дідько більше не прийде до вас. Він отримав відповіді на дванадцять питань. Договір виконано. Але пам'ятайте, і всім решта скажіть – ніколи не погоджуйтеся на умови з незнайомою особою!

І відтоді, всі хто прислухається поряд Святого Миколая, не має неприємних пригод.

Пфеффернюсе

З німецького фольклору

Святий Миколай у своїх подорожах має багато помічників на яких він возить подарунки у найчудовішу в році ніч. Виїжджаючи з України на традиційних санях запряжених кіньми, він чим далі на захід міняє свій транспорт. Крім коней, це можуть бути різні тварини – вовки, олені, собаки, карибу, лами... Ще би! Яка ж тварина не втомиться аби встигнути завести енергійного Миколая до всіх своїх прихильників.

Супутником Святого Миколая в багатьох західних країнах Європи є традиційний ослик, який допомагає таємничому Святому розвозити дітям презенти. Він має незвичайну сіро-срібlistу шерсть. Про нього існує багато історій і пригод. Звичайно, протягом століть, це не може бути одна і та ж тварина, тож за німецькими легендами Миколай завжди бере свого чотириноного помічника тільки з однієї осличої родини, в якій від пра-пра-пра-прадідів тягнеться неперервна родова лінія. Напевне, можна здогадатися, що давній предок цього знаменитого роду колись віз на собі до Єрусалиму іншого важливого вершника...

Іншим символом, відомим всім німецьким дітям і без якого не обходиться щорічне свято Миколая є **пфеффернюсе** – печиво з прянощами або пряники з перцем – яке печуть лише раз на рік спеціально у цей день напередодні відвідин Святого. Щороку, переповідаючи один одному цю пригоду, всі присутні весело вигукують: *I-a-i-a-i-a!*

...

Одного разу Святий Миколай подорожував провінціями нижнього Рейну. В околиці міста Дюрена він побачив невелику капличку і відчув внутрішню потребу в ній помолитись.

- Зачекай мене тут, мій друже, - сказав він своєму ослику, злізаючи з нього. Залишивши сіренького вухналя вільно поскубувати зісохлу вижовклу траву, яка ще де-не-де пробивалася через тонку ковдру першого снігу довкола каплички, Святий Миколай зайшов всередину і заглибився у щирі молитви...

Минуло досить часу поки Миколай, скінчивши молитись, вийшов надвір щоб продовжувати свою подорож. Але тепер він не міг знайти свого ослика! Він обійшов каплицю, позаглядав у різні боки, та ослик безслідно зник.

Шукаючи його, поблизу він натрапив на рибалок, котрі якраз витягали з ріки рибу. Розповівши їм про згубу, Миколай попросив у них допомогти знайти ослика. Добрі рибалки погодилися, одночасно видумуючи різні способи, як би то привабити неслухняну тварину назад.

Надворі починало темніти тож вони запалили смолоскипи, та освічуючи ними перед собою, почали обходити навколишні поля, дороги і вулички. Щоб імітувати осличий голос вони також трубили в коров'ячий ріг. Обійшовши цілу околицю – вздовж і впоперек, вгору і вниз, взід і вперед – вони безперестанку ще й викрикували самі: "I-a!-I-a!-I-i-a-a-a!!!". Рибалки думали, що вухналь Миколая зачуваючи цей звук, відразу прибіжить назад, вважаючи його за крик іншого ослика. Незабаром перехожі люди, довідавшись що сталося, аби допомогти в пошуках почали теж вигукувати звідусіль "I-a!-I-a!-I-i-a-a-a!".

Аж тут почав падати густий сніг. Як чимраз більші, пухнасті сніжинки дедалі частіше покривали землю, всі почали турбуватися за долю бідного Миколаєвого ослика. Де він дівся? Що з ним тепер буде?

"I-a!-I-a!-I-i-a-a-a!" – ще голосніше почали кричати всі. "I-i-i-i-a-a-a-a!" Але їм у відповідь була лише тиша. Навіть звичайні слова

...продовження на стор. 24

...продовження зі стор. 23

видавалися тихішими, приглушені пораз більшим снігопадом. Рибалки і решта людей стривожено переглядалися поміж собою.

Та коли вони вже втратили надію знайти згубу, здалеку почулося спочатку невиразне – “і-а! і-і-а-а!” – яке в наступну мить переростало у ледве голосніше “І-І-А! І-А-А!”. І в цю хвилину, наче привид, невизначена сіра постать, ціла обліплена снігом, з’явилася серед хуртовини. Це був ослик святого Миколая!

Діти, які теж приєдналися до рибалок у пошуках сіренького, першими підбіли до нього і оточивши його з усіх сторін, радісно гукаючи, повели до нетерпеливо очікуючого Миколая.

Що за чудова мить віднайдення! Як тільки згублений ослик побачив свого улюбленого господаря, він від захоплення втратив голову і не переставав скакати від радості. “І-а! І-а! І-і-а-а-а!” - щасливо ревів і ревів він безперестанку, коли втішений Миколай, сміючись гладив і шкравав його за вухами.

У цей самий момент, тут і там, не втримавшись із надзвичайної радості, ослик почав випускати із задку з-під хвоста гіглики від перетравленої неfortunної вечери на біленький, свіжо вистелений сніг. Але як вони падали, сталося диво: всюди навколо – де тільки цей вияв щасливого закінчення пригоди доткнувся снігу – всі до одного перетворилися на здобні, круглі, пряні печива-пфеффернюсе!

І з цього дня, це печиво залишилося солодким спомином і нагадуванням, як радість зустрічі та любов до ближнього може зняти з іншого будь-який тягар і змінити цілий світ.

І-і-а-а-а!

Рецепта Пфеффернюсе

(нім. печиво з перцем або перчені пряники)

Складники:

- 4 склянки борошна
- 1 чайна ложка потертих помаранчевих шкірок
- 2 чайних ложки порошку до печення
- 1 склянка добре дрібно порізаного цедри
- 2 чайні ложки меленого цинамону (кориці)
- 4 яйця
- 5 чайної ложки меленого мускатного горіху
- 2 склянки цукру
- 1 чайна ложка меленої гвоздики
- 1/4 чайної ложки меленого чорного перцю
- цукор-пудра для посипання

Спосіб приготування:

Прогріти братруру до 160°C

1. просіяти разом борошно, соду, цинамон, гвоздику, мускатний горіх і перець
2. додати помаранчеві та цитринові шкірки
3. збити яйця з цукром до загуснення і влити до попередньої суміші
4. сформувати кульки величиною волоського горіха, покласти їх на змащену бритванку на віддалі сантиметра поміж собою.
5. випікати при 180 °C 15-20 хвилин або доки печиво злегка закоричневіє
6. повністю вистудити, закатати в цукрі-пудрі.

Жарти з веселого кадила

Маленький Івасик бавиться на вулиці і страшенно матюкається. Якесь перехожа пані в шоку зупиняється:

- Мати свята! Дитинко, як ти так говориш!? Хто ж тебе так навчив?
- Святий Миколай.
- Та де ж Святий Миколай може так навчити!?
- Коли ти таке від нього чув?
- Як він вночі напотемки виходив з кімнати, коли поклав мені під подушку подарунок, і вдарився коліном до рогу шафи...

Петрик питається в батьків:

- А звідки я взявся?
- Тебе приніс бузько...
- А хто приносить подарунки?
- Святий Миколай!
- То нащо ви тоді потрібні?

...

- Оксанко, чим відрізняється Святий Миколай від Діда Мороза?
- Святий Миколай завжди тверезий і з подарунками, а Дід Мороз – ні, та ще завжди з якоюсь жінкою...

Під час презентації
книжки Дмитра Стуса
про свого батька
Василя в Оттаві 20
жовтня 2005 р.

October 28, 2005
Ukrainian Canadian Social Services
Ottawa Branch

The organized Ottawa Ukrainian community played a significant role in supporting the Dmytro Stus evening held on October 20, 2005, at the Ukrainian Catholic Shrine

During the evening Mr. Stus gave a very interesting and informative presentation of his current book. Not only is this book a recollection of a son's memories of his father, Vasyl Stus, a renowned poet, and their relationship, but it also chronicles the history of a very politically nationalistic and turbulent time. Vasyl Stus, as well as many other young intelligentsia paid dearly for advocating their Ukrainian freedom and rights.

This book, never before publicized in the mainstream media, is now part of the school curriculum in Ukraine

On behalf of Buduchnist Credit Union, Ottawa Branch staff, I would like to take this opportunity to thank your organization for your generous donation to Mr. Stus which will enable him to continue his work and encourage promotion of his book

Yours truly,

Nadia Dubik
Nadia Dubik
Manager
Buduchnist Credit
Ottawa

фото Богдан Малина

Суспільна Служба заопікувалась після презентації Дмитром Стусом та його супроводжуючими перед від'їздом до Торонто.

Юлія Тимошенко довірила свою косу ізраїльському майстрові перукарського мистецтва

Ярон Ліхтенштейн, син подружжя елітарних перукарів Жаклін і Авігдора Ліхтенштейнів, отримав ексклюзивне запрошення зробити дизайн нової зачіски голові українського уряду. Цю інформацію поширила ізраїльська газета “Маарів” з посиланням на самого Ярона. За його словами, пропозицію він отримав від пані Тимошенко під час свого перебування у Києві, де він супроводжував ізраїльську делегацію співачки Ширі Маймон на конкурсі “Євробачення”. Опинившись за лаштунками сцени у Палаці спорту після конкурсу, Ярон миттєво скотактував із Президентом Віктором Ющенком, якому, за словами Ярона, потиснув руку. “Пан Президент дуже приємний чоловік. Я взагалі люблю політиків, це кисень, яким я дихаю”, - каже Ярон Ліхтенштейн. Але особливо наполегливою виявилася Юлія Тимошенко, яка нібито запропонувала перукареві невдовзі прибути до Києва і змайструвати щось ексклюзивне у неї на голові. Ізраїльські журналісти називають косу Тимошенко не інакше, як “булкою”. В Ізраїлі подекують, що міністр освіти Лімор Лівнат, яка є постійним клієнтом салону зачісок Ярона, приревнувала його до колишнього прем'єр міністра України.

Дмитро КАНЕВСЬКИЙ, Хайфа

На протязі наступних двох років Михалюк був обстежений більш як понад десятком лікарів у США і Канаді. Місце випадку відвідали слідчі з поліції, військової авіації, урядові та офіційні особи різних рангів, а також чимало цивільних дослідників. Серед тих, хто їздив на місце випадку разом з Михалюком були військові представники RCAF (Royal Canadian Air Force) з Тренувально-командного Штабу, CFB (Canadian Forces Base), RCMP CID з Відділу кримінального розслідування (Criminal Investigations Division) та з федерального і провінційного Департаментів здоров'я (Federal Department of Health and Welfare). Слідство цієї справи проводили представники спеціального комітету університету Колорадо (Condon), репортери журналу Лайф (Life), а також дві громадські групи по вивченню НЛО - APRO (Aerial Phenomena Research Organization) і CAPRO (Всеканадський відділ). Крім них, до досліджень цієї справи прилучились канадське Міністерство вугільної промисловості (Federal Department of Mines and Natural Resources), WNRE – Вайтшелл радіоактивно-дослідницький Центр (Whiteshell Nuclear Research Establishment), Манітобський Інститут ракових захворювань (Manitoba Cancer Institute), лікарня Майо (Mayo Clinic) та ще цілий ряд медичних установ. Рівень цих інтенсивних досліджень говорить сам за себе. Справа про випадок у Фалкон Лейк може бути сміливо визнана однією з найдосконаліше вивчених і документально зареєстрованих. Але Михалюк ніколи не заробив собі на цьому ні копійки. Понадто, він був змушений оплачувати сам усі медичні витрати, включно з поїздками на лікування та проживанням. Невеликий тираж 40-ка сторінкового буклету, який він згодом видав на свій кошт, додався до списку витрат.

Варто відмітити, що Михалюк оплатив усі досліді і аналізи у клініці Майо сам, бо Канадське медичне страхування не покривало подібні поїздки. Але він, сам для себе, бажав дізнатися, що ж насправді з ним сталося. Протягом обстеження у США Степан жив 2 тижні у motelі близько шпиталю. Після виявлення хімічних змін у складі його крові, лікарі почали надавати потрібну допомогу, щоб відновити його стан здоров'я. Йому були надані терапевтичні і психологічні перевірки у різних спеціалістів з галузі медицини, після чого він рушив назад додому.

Після повернення Михалюк чекав кілька тижнів, але про результати обстежень не було ні слова. Він поскаржився своєму лікареві і той направив лист-запит до клініки Майо, вимагаючи записів про його медичні обстеження. На цей запит звіттам прийшло повідомлення, що пацієнт Степан Михалюк там ніколи не був! І це, не зважаючи що Михалюк мав досить квитанцій і фінансових документів, які це перебування підтверджували.

Він також ніколи не дізнався, що саме було поганого у його крові. Понадвисока радіоактивність на місці приземлення разом зі знайденими пізніше фрагментами металу, здебільшого срібла, підтверджувала, що майданчик посадки побував під впливом джерела потужного нагріву. Справа була розслідувана відділами канадської поліції RCMP і дискутувалася у Парламенті Канади, зокрема у Палаті Громад, тому що канадці хотіли знати, що саме урядові відомо про випадок з канадським громадянином. Але офіційна заява містила повідомлення, що матеріли справи і слідства ніколи не будуть оприлюднені з-за того, що вони є загрозою "загальнонародським інтересам".

Окремо від "замовчування" з клініки Майо, уряд Канади відмовив громадськості доступ до інформації про цей випадок. Канадський уряд відмовив у доступі до інформації у Фалкон Лейк і за кілька місяців, коли це питання піднялося на засіданні в Оттаві. 29 червня 1967 року, член парламенту Едвард Шрейер (Edward Schreyer - пізніше став

генерал-губернатором Канади), поставив запит про розслідування, спеціально наголосивши на справі Михалюка. Спікер Палати негайно "припинив питання без зобов'язання уряду на відповідь". А 6 листопада 1967 року, тодішній міністр оборони Лео Кадью (Leo Cadieux) повідомив: "...департамент Національної Оборони не збирається робити оприлюднення рапорту про згадуванні спостереження". (House of Commons 1967). Повідомлення це було зроблене як відповідь на прохання декількох членів кабінету міністрів отримати будь-яку інформацію про розслідування інциденту з Михалюком. 11 листопада Шрейер ще раз подав за протоколом письмове прохання до Палати Громад, за яким сподівався отримати інформацію про НЛО. Але на прохання відповіли бюрократичною відпискою.

14 жовтня 1968 року голова Палати Парламенту Дональд МакДональд (Donald MacDonald) відмовив тепер вже іншому членові парламенту Беррі Маттеру (Barry Mather – від НДП) у доступі до всіх рапортів по справі Михалюка. Витримуючи протокол Парламенту, 13 листопада, розчарований у затаєнні документів він заявив наступне: "це є обов'язком Палати надавати копії усіх листів, рапортів, дослідів тощо, з метою обміну інформацією поміж Королівською Канадською Кінною Поліцією, Королівською Канадською Військовою Авіацією, Національним департаментом здоров'я, Геологічним Обстеженням Канади і Національною Радою Досліджень з приводу спостережень паном Степаном Михалюком у 1967 році невідомого літаючого об'єкту"... Пізніше, незважаючи на тиск, Маттер відмовився відкликати свою заяву і подав прохання на переведення її до розряду дискусії. Він сказав: "Пане спікер, причина чому я підношу це питання і наполягаю на викладенні "цих паперів на стіл" є лише в тому, щоб задовольнити прохання і інтереси моїх виборців. Разом з багатьма канадцами, до того хочемо знати, що ж насправді сталося з паном Степаном Михалюком у східній Манітобі у травні минулого року, коли він займався своїми геологічними розшуками біля Фалкон Лейк. Моя мета подвійна: я вважаю, що ці папери повинні бути доступні і ми усі маємо дізнатися, про що у них йдеться, і мені хочеться вірити, що Канада через усі задіяні установи, які мають відношення до цього, надасть і встановить правду дійсних фактів."

Нарешті, 6 лютого 1969 року Маттер дістав дозвіл від члена Ради з питань Приватності на вивчення справи про НЛО, "...з яких попросту були усунені сторінки". Наступним йшло повідомлення, що повні матеріали і їх опублікування "...не відповідають загальному інтересу громадян, і, крім того, цим може бути створений небезпечний прецедент, який не піде на користь повноцінному управлінню справами держави". (House of Commons 1969).

Відомий канадський автор та дослідник Юрко Бондарчук, у 1979 додає своє бачення того, що сталося з Михалюком і його опіком, який спричинений "інтелектуально-керуванням пристроєм нетрадиційної будови і невідомого походження". Він теж підтверджує втручання уряду у цю справу. У своїх статтях Бондарчук повідомляє: "...лише частини повного урядового рапорту доступні громадськості через джерела Національної Ради Досліджень у Оттаві". І при цьому, наголошує, що "помітно відсутній факт вивчення поліцією спалених речей, так само, як і фінальний документ справи з висновками, якщо такий взагалі існував."

Уряд безсумнівно, щось недовомляв, а його дії мали відвертий присмак конспіративної змови, бо ще 2 липня після інциденту слідчі з поліції (RCMP), військової авіації (RCAF), агенції космічних досліджень (CAPRO) разом з Михалюком відвідали місце події, збираючи взірці і роблячи фотографії та заміри. Результати аналізу взірців, які були зібрані і досліджені спеціалістами поліції, показали наявність високого рівню радіації. За результатами аналізу, зроблено висновок обмежити вступ публіки до цього району у зв'язку з можливою загрозою для здоров'я. Це було повідомлено у "Рапорті про випадок" зробленого інспектором поліції з Кримінальної аналітичної лабораторії в Оттаві, а результат перевірок деяких взірців з поліції передано до Міністерства здоров'я. Повідомлення було таке: "...радіо-активність походить з джерела радіуму і є серйозною загрозою для здоров'я." (RCMP 1967). Поліція, при всьому своєму бажанні, не здатна була спростувати випадку зі Степаном...

...продовження зі стор. 17

Уся родина Михалюка знаходилася під тиском того, що сталося з їхнім батьком. Вони нарікали і на поліцію, і на пресу, і цілком зрозуміло, бажали лиш того, щоб всі залишили їх у спокої. Трохи інакше поведився сам Михалюк, який вперто не відступався від натиску суспільства, і безустанно, наполегливо розповідав відвідувачам про свій досвід. Вартим згадки є те, що він не змінював деталей історії при кожній розповіді, і не вірив, що бачив корабель з іншої планети. Він наполягав на тому, що йому не відомо, що це був за об'єкт, взагалі...

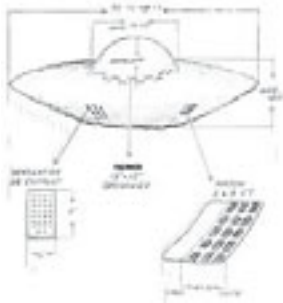
Наймолодший син Михалюка, Стен, відзначив принаймні три речі, що найбільше закарбувалися у його пам'яті з цих днів 1967 року, та наступних місяців і років. "Я пам'ятаю неприємний запах, що йшов від батька. Запах, йшов з його шкіри: запах сірки і озону. Це продовжувалося тижнями. Я був малим і це мене дуже лякало. Мій батько діставав пошкодження, але на кожне моє щире питання я діставав таку відповідь, що нічого не пояснювала, і це лякало ще більше", розповідав Стен. "Після публікацій у місцевій газеті, ми потрапили в оточення преси, наше життя перекутилося з ніг на голову. Репортери постійно стирчали перед домом, телефонні дзвонили з кожної можливої телестанції чи радіомережі день і ніч лунали безперервно, я став об'єктом постійних насмішок... Мій батько ніколи не настоював, що це був корабель інопланетян, а на питання, що це було, відповідав: - Я не знаю... Незнання того, що ж, насправді сталося з моїм батьком і від чого він дістає поранення, було найгіршим" - невесело підсумовує пережите Стен.

"Роками пізніше, коли передивлялися справу і докази, які були зібрані, ми прийшли до висновку, що версії слідчих і їх здогадки вигорнули на поверхню більше питань, ніж відповідей. Можливо вони тоді не мали досить обладнання, були невідготтовлені. Звичайне, але професійно проведене кримінальне розслідування, з вживанням найпростіших засобів того часу, однозначно довело б, що батько не "висмоктав цієї історії з пальця". Лише це могло принести мир у нашу родину. Батько мав нелегке життя перед тим, а по тому, коли його стали обзивати божевільним, або, навіть, гірше, брехуном, ми бажали аби він, у той нещасний день, узагалі не виходив з дому!"

Тут варто згадати промовистий приклад, що висвітлює характер Михалюка. Телекомпанія NBC у своїй серії "Нерозгадані загадки", готувала передачу (*вийшла в ефір 4 листопада 1992 р.*) на яку режисер запросив пана Михалюка, щоб той поділився своїми спогадами про подію 25-літньої давності біля Фалкон Лейк. І на початку зйомки, ведучий вдався до звичайної телестудійної практики, часто вживаної перед при інтерв'ю аби гість почувся і поведився природньо та вільно перед об'єктивами. Він почав розпитувати гостя про погоду, про роботу і Канаду взагалі, торкався непов'язаних тем; і врешті, вирішивши що можна починати по суті, сказав: "Добре, Степане, я так розумію, що найзначнішою подією у вашому житті, був випадок коли вас обпало НЛО..."

І на превелике здивування усіх присутніх, Степан заперечив: "О, ні, не це..." Зненацька заінтриговані працівники разом з режисером заохотили його вияснити, що він має на увазі, і Михалюк спокійно почав про свій гіркий досвід перебування у нацистському таборі смерті під час війни, розповів відверто і без скорочень про страхіття, що там пережив як в'язень, знущання над українцями, і те, що бачив, як свідок, на власні очі. Ніхто не відважився зупинити його розповідь, і коли Михалюк закінчив, усі присутні не в стані були вимовити жодного слова: запанувала мертва тиша.

Пізніше, один з телеоператорів сказав: "цей чолов'яга є найпоряднішою та найбільш вартою довіри до своїх слів особою, у якої нам колись доводилося брати інтерв'ю. Хіба ж дійсно можна порівняти облік від літаючої тарілки з палаючими крематоріями нацистів?". Від цього моменту до Михалюка змінилося відношення, у якому переважали повага та визнання, що було цілком справедливим. Питання у студії до нього відносно НЛО ввічливо змінилися з "чи це дійсно сталося?" на "як це сталося?".

Детальніший малюнок С. Михалюка, як виглядав об'єкт

Михалюк ніколи не заробив грошей з цієї історії. Насправді, він витратив свої заощадження на медичні витрати та поїздки до клініки Майо у Міннесоті. Невеличкий приватно надрукований сорока сторінковий буклет - історія записана з його слів про сумну пригоду - виявився витратою грошей і прибутку не приніс, хоча швидко був розпроданий у кінці 1967 року. У фінансованому урядом проекті щодо НЛО, випадок з Михалюком описаний як "незнаний", що означає все залишилося без пояснення. Фінальні висновки говорять самі за себе: "...якщо (зустріч Михалюка з НЛО) була у дійсності, це повинно було б бути підтверджене наявністю інопланетних літальних апаратів у нашому оточуючому середовищі." [1969: 323]

Незважаючи на щораз менше згадуваною тепер, ця справа є визнана одною з найпомітніших у північній Америці з-за наявності інтенсивних розслідувань фахівців космічного агентства, поліції, військової авіації разом з громадськими групами у додатку з великою кількістю фізичних доказів, включно з психологічними ефектами, які мав Михалюк. Степан до кінця залишився переконаним, що він зустрівся з чимось таким, чого він не повинен був бачити. Це переконання не покидало його до кінця. Після своєї пригоди він прочитав чимало книжок про НЛО, але залишився розчарованим від того, що так і не довідався, що ж з ним таки сталося. 30 жовтня 1999 року, народжений у Західній Україні пан Михалюк, помер у Вінніпегу маючи 83 роки, так ніколи і не дізнавшись правди про те, що він побачив на канадській землі у той злочасний день 20 травня 1967 року. Тож загадка далі чекає своєї відповіді.

4 дні після випадку. Фото з "The Edmonton Journal" (середа, 24 травня, 1967 р. "Rough sketch of what Michalak, 50, saw")

На закінчення додамо лише, що у цьогорічному новому фільмі з посеред 60 канадських акторів-претендентів на головну роль "How I encountered the UFO", студія Eric Santerre Mystery-Documentary зробила свій вибір теж на уродженцеві Галичини, Олегу Белкіну. А також, в процесі підбору матеріалу "ОБ" до цієї статті, як виявилось, це не єдиний випадок у Канаді, пов'язаний з безпосередніми контактами НЛО у якому задіяні наші земляки, і які досліджував згаданий тут, знаний канадський спеціаліст та автор книжок про НЛО Юрко Боднарчук. Один з них, стався десять років пізніше, і не на безлюдді, як з Михалюком, а в самому центрі Монреалю на Casgrain Street 6 січня 1977 р. Як писав тоді "Le Journal de Montreal" (January 9, 1977): "Ironically, the sighting coincided with Christmas Eve celebrated by millions of Christians according to the old Julian calendar. For children of Ukrainian origin it is traditional to search the sky for the first evening star which heralds the opening of the Holy Christmas Eve festivities..." Але це окрема історія, і при зацікавленні наших читачів, можливо "Оттавський Вісник" розповість її якось на своїх майбутніх сторінках.

CHIN Radio - 97.9 FM
Українська радіопрограма в Оттаві

П'ятниця з 10:00 до 11:00 вечора
та субота з 8:00 до 9:00 ранку

А також на Інтернет-сторінці: www.chinradio.com

Українська музика, інтерв'ю з цікавими людьми, різні події та новини в оттавській українській громаді

Ющенко і Тимошенко довели Параску Королюк до сліз

Героїні Помаранчевої революції Парасці Королюк 66 років. Уродженка Заліщицького району, останні 7 років живе у селі Дорогичівка. У Київ прибула на початку грудня 2004 року і пробула там 56 днів аж до інавгурації Віктора Ющенка. Рішення їхати до столиці вона прийняла після того, як побувала спостерігачем у Запорізькій області. У перші два тижні пані Параска ночувала у штабі "Нашої України" - прямо у вестибюлі на постеленому матраці. Потім спала в наметах, де її радо приймали. У суботу ходила купатися та прати речі до місцевого депутата райради, з яким познайомилась на одній із акцій. А в неділю ще йшла до церкви просити в Бога справедливості і щоб президентом став Ющенко. Удень же одягала помаранчеву спідницю, куртку, зроблену з жовтого дощовика, помаранчеву хустку, зверху обмотану помаранчевою косою з гірлянди, накидала на плечі національний прапор і йшла між люди. Каже, було стільки емоцій, що навіть не думала про їжу. Достатньо було попити чаю, з'їсти кілька ложок якогось пюре, яким пригощали на вулицях, - і знову йшла мітингувати.

Баба Параска отримує орден княгині Ольги

Активна бабуся не просто стояла на Майдані, а намагалася потрапити в найгарячіші точки революції, ходила пікетувати Кабмін, Адміністрацію президента, Верховну Раду. Колоритну бабуся Параску помітили журналісти, у неї брали інтерв'ю українські та зарубіжні журналісти, її показували по телевізору. За деякий час Параску Королюк почали впізнавати, з'явилося багато охочих сфотографуватися із символом революції. Зараз у жінки дуже багато світлин із різними людьми, які потім знаходили її, щоб вручити спільне фото. Ці світлинки - її багатство, вони навівають їй найприємніші спогади. За активну участь у переломних для України подіях нагороджена знаком "Гвардія революції" та орденом Княгині Ольги третього ступеня.

Активістка революції бабуся Параска, світлинки якої під час подій на Майдані облетіли весь світ, втратила сон. Після розриву відносин між Ющенком та Тимошенко жінка гоїть душевні рани таблетками.

- Усі раділи, а що тепер з тої радості получилось... Не буде вже добра..., - почала ридати пані Параска, щойно побачила журналістів. - Я тепер весь час переживаю, вночі п'ю таблетки від голови і від серця. Переживатиму, доки Ющенко з Юлею знову не об'єднаються. Я ж їх для себе не розділяла... Була велика довіра, а зараз - біль на серці.

Заспокоївшись, Параска Королюк запевняє, що такі обов'язково вибереться до Києва і все для себе з'ясує. - Я туди їду, як додому. Юра Луценко, Коля Томенко, Олександр Зінченко, Віктор Андрійович - вони мені як діти, - каже бабуся Параска. - Олександр Зінченко мене через паркан переніс на руках, коли я через два тижні після інавгурації приїхала цікавитись, як посади розподілили. Там люди мітингували, то він мене переніс, щоб ми могли поговорити. Віктор Андрійович тоді ще надійшов, спитав, чи не голодна, кликав піти перекусити теплими пірижками. Я подякувала, сказала: сита перемогою і тим, що ви всі разом. І людей ще просила не мітингувати, бо ж тільки революція скінчилась... Загалом Параска Королюк до Києва намагається приїжджати раз на два місяці - просто побачити обличчя, за які вона вболівала під час революції. Після тих буремних подій бабуся зустрічалася з Віктором Ющенком багато разів. На День незалежності, їй за активну участь у Помаранчевій революції вручили орден Княгині Ольги третього ступеня.

- З тих, кого тоді нагороджували в Маріїнському палаці, я була єдина проста людина, - згадує пані Параска. - Мене посадили в першому ряду. А там було стільки депутатів, різних поважних осіб, яких бачила ще на Майдані. Я була на сьомому небі від щастя. Потім віталася із Яворівським, обнімала щиро Зінченка, Литвина. Порошенка обійняла. Він десь відійшов, став збоку з людьми, а я йому кажу: "Петруню, не ховайтесь, як за грубою, я вас і так бачу". Де я могла думати, що потім таке буде...

Зараз від того піднесення не лишилось і сліду. - Я розгублена, - зізнається жінка. - І не могла подумати, що хтось може розділити дружбу Юлі з Ющенком. Тепер на виборах буду вагатися, не знатиму, як голосувати. Відповіді на свої

питання та тривоги активістка революції шукатиме у тих самих людей, яким ще зовсім недавно довіряла, за яких боролася на Майдані. Та після відвідин секретаріату президента баба Параска зізналася, що вже запізно мирити Ющенка та Юлію Тимошенко. Журналістів до секретаріату не впустили. Водночас, завдяки тому, що в Параски Ковалюк залишився міні-мікрофон їм вдалося почути, що вона чотири рази цілувалася з Петром Порошенком і говорила з дружиною президента Катериною Ющенко телефоном. **Вона живе надією, що все ще можна змінити...**

Жінка Юрія Луценка, Валерій Пустовойтенко, сам Луценко і баба Параска

Ющенко зобов'язав жінок йти в політику

Президент України Віктор Ющенко підписав закон "Про забезпечення рівності прав жінок і чоловіків". Документ передбачає "забезпечення рівних можливостей жінкам і чоловікам щодо поєднання професійних та сімейних обов'язків". Згідно з новим законом, політичні партії, виборчі блоки під час висунення кандидатів у народні депутати України в багатомандатному загальнодержавному виборчому окрузі передбачають представництво жінок і чоловіків у відповідних виборчих списках. Крім рівності виборчих прав, закон передбачає забезпечення рівних можливостей працевлаштування, просування по роботі, підвищення кваліфікації та перепідготовки. Роботодавці мають здійснювати рівну оплату праці жінок і чоловіків при однаковій кваліфікації та однакових умовах праці. Держава забезпечує жінкам і чоловікам рівні права та можливості у здійсненні підприємницької діяльності. Органи виконавчої влади, органи місцевого самоврядування, підприємства, установи та організації рівною мірою враховують інтереси жінок і чоловіків під час здійснення заходів щодо їх соціального захисту. Навчальні заклади забезпечують рівні умови для жінок і чоловіків у здобутті освіти - під час вступу до навчальних закладів, оцінки знань, надання грантів, позик студентам.

Також буде видано "підручники, навчальні посібники, вільні від стереотипних уявлень про роль жінки і чоловіка", - сказано в законі. Документ також передбачає цивільну, адміністративну та кримінальну відповідальність за сексуальні домагання. "Сексуальні домагання - це дії сексуального характеру, виражені словесно (погрози, залякування, непристойні зауваження) або фізично (доторкання, полпескування), що принижують чи ображають осіб, які перебувають у відносинах трудового, службового, матеріального чи іншого підпорядкування", - сказано в документі. Особа має право на відшкодування матеріальних збитків та моральної шкоди, завданих їй унаслідок дискримінації за ознакою статі чи сексуальних домагань. Моральна шкода відшкодовується незалежно від матеріальних збитків, які підлягають відшкодуванню, та не пов'язана з їх розміром. Закон набирає чинності з 1 січня 2006 року.

Браття-боксери Клички і Катерина Ющенко

Оттавський чоловічий хор «АКОРД», до складу якого входять і активісти оттавської Суспільної служби та нашого «Вісника», випустили свій перший компакт-диск з українськими колядами та щедрівками. Просимо завітати на веб-сайт хору за адресою: www.akordchoir.ca

Триллер під назвою «УКРАЇНА»

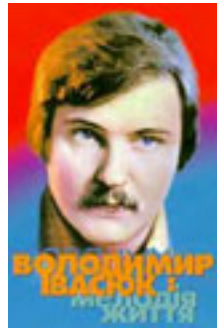
В Україні близько 600 000 людей хворіють на СНІД.
В Україні 700 000 хворіють на туберкульоз.
В Україні більше 3 000 000 інвалідів, з яких понад 300 000 – інваліди дитинства.
В Україні з 52 млн. людей залишилось 47 (Ви тільки вдумайтесь! 5 млн. за 10 років!).
В Україні нема жодного екологічно чистого міста.
Лише в одній Львівській області від отруєння підробками продуктів щороку гине понад 10 тис. українців.
В Україні близько 15 млн. пенсіонерів.
В Україні 20 млн. людей (з 22 млн. працездатних)--платники пенсійного податку, які можуть не дожити до пенсії.
В Україні 1 млн. подружніх пар є безплідними, а 70% пологів--з ускладненнями.
В Україні за перше півріччя 2005 року: Народилось--242 515 осіб; Померло--470 594; померло дітей віком до 1 року--2 449.

Тисячі дітей - жертви торговців людьми У кожного десятого українця є хтось із близьких, хто постраждав від торгівлі людьми. Такі дані повідомляє українське представництво Міжнародної організації міграції. За словами в. о. міністра у справах сім'ї, молоді та спорту Юрія Павленка, з часу запровадження в Україні кримінальної відповідальності за торгівлю людьми вже виявлено 1133 такі злочини. Майже десять відсотків кримінальних справ стосується торгівлі дітьми. Минулого року правоохоронці запобігли восьми тисячам випадків вивезення дітей за кордон без дозволу батьків, 36 випадкам незаконного вивезення дітей на лікування за кордон, 150 спробам іноземців вивести дітей з України.

“ОВ” РЕКОМЕНДУЄ

Сторінки пам'яті Володимира Івасюка на Інтернеті
<http://www.domivka.net/ivasyuk/about.php?l=uk>

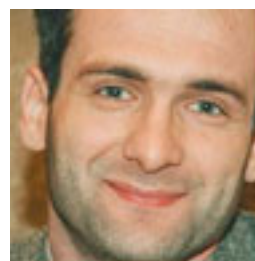
На цих сторінках створених Ігорем Чумаченком (м. Дніпропетровськ) та Анатолієм Луцюком (м. Донецьк) зібрані пісні, ноти, музика, музичні й телевізійні фільми, відео кліпи, фотокартки. Книжкові видання та спогади друзів розкажуть Вам про Володимира, його людські якості, дитинство, вшанування пам'яті сучасниками. Розміщено матеріали, які допоможуть Вам скласти власну думку щодо загибелі співця Буковинського краю. Це один з найкращих сайтів про Володимира Івасюка, та найцікавіше, створений не на батьківщині композитора. Як згадує його творець Ігор Чумаченко з Дніпропетровська – “Першою піснею, яка зацікавила мене, привернула увагу до музики, була «Червона рута». Я назавжди її полюбив. Згодом дізнався ім'я творця шедеву – Володимир Івасюк. З того часу його пісні полонили моє серце і душу. Бажаю кожному знайти свою Червону руту. ”

Англійська Вікіпедія. Потрібна допомога

Якщо хтось не знає, то Вікіпедія це інтернет-енциклопедія, яку може редагувати кожен бажаючий. Тобто співавтором статті у Вікіпедії може бути кожен з нас. Серед постійних дописувачів Вікіпедії дуже мало українців. От і виходить що англomовний читач змушений знайомитись з сталінсько-путінською версією історії України. Значна частина імен осіб, назв подій і т.п. там перекинутий на російський лад. Прохання до всіх, хто володіє англійською, може і бажає писати статті з української історії, культури, філології тощо зайти на сайт <http://en.wikipedia.org>, зареєструватись там і почати роботу. На першому етапі можна координувати дії між собою через дискусійну сторінку: http://en.wikipedia.org/wiki/User_talk:AndriyK

Якщо Ви самі не можете чи не бажаєте цим займатися, повідомте якнайширше коло своїх друзів і знайомих, можливо хтось із них візьметься за цю справу. Навіть якщо Ви не впевнені у своїй англійській мові, Ваша присутність все-одно може бути корисною. УВАГА! Правилами Вікіпедії забороняється будь-яка пропаганда. Отже наше завдання у жодному разі не вести якусь “проукраїнську пропаганду”, а очистити статті від антиукраїнської пропаганди і надати англomовному читачеві правдиву і зважену інформацію про Україну.

Справа Гонгадзе була і залишається важливим чинником як внутрішньої, так і зовнішньої політики України. Задекларувавши намір розкрити справу, кандидат Ющенко отримав непогані бонуси на Заході, однак за 11 місяців відсутності очевидного поступу, нині він отримує обережні попередження від ЄС та інших європейських структур щодо необхідності доведення справи до кінця.

Фактично, йому нагадають про невиконану обіцянку, яка здатна серйозно понизити його рейтинг в очах Заходу.

Всередині країни справа Гонгадзе залишається тією справою, яка досі здатна впливати на долі політиків. Спадає на думку Кучми: чи пішов би він на мирний шлях здачі влади, якщо б не було справи Гонгадзе і перспективи сісти на лавку підсудних за дуже серйозним звинуваченням? Ця справа досі розглядається політиками такою, що може позначитися на долі нині доволі перспективного Литвина. Всі визнають, що це фактично єдиний аргумент для виборців, який може дещо поспівувати іміджу спікера “над усіма сторонами будь-яких конфліктів”.

Від цього шоку ми ставали іншими, іншою, врешті, стала країна. І не треба бути науковцем, аби зрозуміти, якби не смерть Гітлера і остаточна зневага у владі, навряд чи ми мали б помаранчеву революцію та шанс, який все ще залишається лише шансом. В тому числі і шансом таки побачити суд над тими, хто дав добро на вбивство журналіста....

Прочитали самі – передайте іншим!